

J. A. Macnochie.

J. A. Macnochie.

Lord Meadowcroft

Guilermo Crichton. A.M.

in Academia Glasguensi

studioso

VICTORI

Præmium Unicum

D. D. D. J. J. Young L. L. P.

M. DCC. LXXXII.

11705bb-5

ΑΙ

ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

AESCHYL

CHOEPHORAE.

EX EDITIONE STANLEIANA.

GLASGUAE:

EXCUDERAT ANDREAS FOULIS,

M DCC LXXVII.

ARGUMENTUM.

ORISTES, iussu Oraculi, nos cum Pythia, Argos
reversus, tantulum patris sui Agamemnonis iuvit;
ubi virginum coetus, Clytemnestrae famulum, or-
cunt, quae illa, somno extensa, consiliis con-
torpor, ad placandos mores matris, cum inter-
mittit. **ΑΙΣΧΥΛΟΥ**
Oristes per varia indicia innotescit, ab his totum
edebat, regis aedes accendit, vinctum se fugens e-
Phociae Desideratam, dei obiter munusculum accipit;
ΧΟΗΦΟΡΟΙ.
interit; cunctis clamore evocata, Clytemnestra et
pro vita sua apologia brevi uia, a filio suo interempta
est. Hac paterna caede, matris iura agitata,
Oristes Delphos profugit.
Scena Tabulae Argis constituitur Chorus, autem
consistit ex Virginitate, cum iussu ad munus Agamemnonis
memoriae profectus. **Τῆρας Τροάδων Χορὸς**
TROAZ.

ARGUMENTUM.

ORESTES, jussu Oraculi, una cum Pylade, Argos reversus, tumulum patris sui Agamemnonis invisit; ubi virginum coetui, Clytemnestrae famularum, occurrit, quas illa, somnio exterrita, consultis conjectoribus, ad placandos manes mariti, cum inferiis miserat. His adjunxerat se soror ejus Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias aedes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus ejus puniendi. Aegisthum, hoc ut audiat lubenter egressum, derepente interficit; cujus clamore evocata, Clytemnestra, et pro vita sua apologia brevi usa, a filio suo interempta est. Hac patrata caede, maternis furiis agitatus, Orestes Delphos profugit.

Scena Fabulae Argis constituitur: Chorus autem constat ex Virginibus, cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragoediae CHOROPHORAE.

DRAMATIS
PERSONAE.

ORESTES.

CHORUS.

ELECTRA.

FAMULUS.

CLYTEMNESTRA.

NUTRIX.

NUNTIUS.

PYLADES.

Prologum agit Orestes, ad tumulum patris sui Agamemnonis.

CHOEPHORAE.

OR.

MERCURI terrestris, qui paterna inspectas imperia,
 Servator, mihi, sis, et adjutor, roganti;
 Venio enim in hanc terram, et revertor *ab exilio*.
 Ad oras tumuli haec renuntio patri,
 Ut audiat et auscultet.

* * * comam Inacho nutritiam
 Hanc secundam, hanc luctuosam

Quam ego rem video? quanam haec caterva,
 Procedit, mulierum, vestibus pullis
 Ornata? quali calamitati hoc assimilabo?
 Funusne aliquod novum domi accidit?
 An patri meo hasce *foeminas* conjiciam
 Inferias ferre, mortuorum delinimenta?
 Haud aliter est; etenim Electram arbitror
 Incedere, sororem meam, luctu gravi
 Conspicuam:—o Jupiter, da mihi ulcisci necem
 Patris; et mihi adjutor esto libens!
 —Pylade, consistamus seorsum, ut ego certo
 Discam quanam haec sit mulierum supplex pompa.

ΛΙΦΟΤΖΙΤΙΑ
ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΠΑΜΒΟΙ.

ΟΡ.

ΕΡΜΗ χθόνι, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτήρ γενῦ, μοι, σύμμαχος τ', αἰνυμένα
Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, ἣ κατέρχομαι.
Τύμβυ δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρί,
Κλύειν ἀκῶσαι. * * *

* * * πλόκαμον Ἰνάχω θρεπτήριον
Τὸν δεύτερον δέ, τόνδε πείθητήριον
* * *

Τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἦδ' ὁμήγουρις,
Στείχει, γυναῖκων, φάρισιν μελαγχίμοις.
Πρέπυσσα; ποῖα ζυμφορὰ προεικάσω;
Πότερα δόμοισι πτώμα προσκυρεῖ νέον;
Ἢ πατρὶ τῷ μῶ τάςδ' ἐπεικάσας τύχῳ
Χοᾶς φερέσας, νερτέροις μελίγμασιν;
Οὐδέν ποτ' ἄλλο· ἣ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
Στείχειν, ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν, πένθει λυγρῶ
Πρέπυσαν.—ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
Πατρός, γενῦ δέ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
—Πυλάδην, σαθῶμεν ἐκ ποδῶν, ὡς ἂν σαφῶς
Μάθω γυναῖκων ἥτις ἦδε φροστρόπῃ.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΟ. Ἰαλτὸς, ἐκ δόμων ἔβην,
 Χοᾶς προπομπὸς, ὅξυ χειρὶ σὺν κόπτῳ.
 Πρέπει παρῆς, φοίνισα μυγμοῖς
 Ὀνυχος, ἄλοχι ποτόμῳ.
 Δι' αἰῶνος διογμοῖσι βόσκεται κίαρ.
 Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
 Λακίδες ἔφλαδον, ὑπ' ἄλγσι,
 Πρότεροι σολμοὶ
 Πέπλων, ἀγέλασις
 Ξυμφορᾶς πεπληγμένων.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Τορὸς γὰρ φόβος, ὀρθόθριξ,
 Δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὑπνὸς κοτοῦ
 Πνέων, ἀωρόνικτον ἀμβόαμα
 Μυχόθεν ἔλακε, περὶ φόβῳ,
 Γυνακείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺ σιτῶν.
 Κριταὶ τῶνδ' ὀνειράτων
 Θεόθεν ἔλακον, ὑπὶ γγυοῖ
 Μέμφεσθαι τὴς γᾶς
 Νέρθεν περιθύμως,
 Τοῖς κταῖνσί τ' ἐγκοτεῖν.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CH. Miffa, ex aedibus egressa sum, [lifu.
 Inferiarum praeuia deductrix, frequenti manuum col-
 Rubet gena lacerationibus
 Unguium, fulco recens-inciso:
 Cor vero perpetuo gemitibus pascitur.
 Liniperdae textilium vestium
 Lacinae ruptae crepuerunt, prae dolore;
 Pectorales ornatus
 Peplorum, ob defendas
 Misérias concussorum.

ANTISTROPHE I.

Gravifonus enim horror, comas erigens,
 Domus nocturnus vates, in fomno iram
 Spirans, intempesta nocte, clamorem
 E penetralibus edidit terribiliter,
 Foeminarum in cubicula graviter irruens,
 Porro horum somniorum interpretes
 Divinitus propalarunt, obtestantes
 Quod qui sint subter terram conquerantur
 Gravissime,
 Et interfectoribus indignantur.

S T R O P H E II.

Talem gratiam ingratam,
 Averruncatricem malorum,
 — Eheu terra, terra! —

Procurans, me mittit
 Impia mulier, *Clytemnestra*: — metuo autem
 Verbum hoc proferre. —
 Quod enim pretium est fusi in terram sanguinis?
 — Eheu aerumnosissima domus!
 Eheu everiones aedium!
 Expertes Solis, hominibus invisae
 Tenebrae operiunt aedes;
 Propter caedem dominorum.

A N T I S T R O P H E II.

Majestas inexpugnabilis, indomita,
 Olim indebellata,
 Per aures mentemque
 Populi permeans,
 Nunc recessit. Metuit vero
 Quis? — Prospere agere,
 Hoc, inter homines, Deus est; et plus quam Deus.
 Inclinatio justitiae animadvertit
 Celeriter aliquos, ipso die puniens:
 Quaedam peccata, in dubia crepusculi
 Luce, tardos dolores germinant:
 Alios autem aeterna coercet nox.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Τοιάνδε χάριν ἄχαριν,
 Ἀπότροπον κακῶν,
 —Ἰὼ γᾶα, γᾶα,—
 Μωμένα, μιλλεῖ
 Δύσθεος γυνά.—φοβῶ-
 μα δ' ἔπος τόδε ἐκβάλλειν.—
 Τί γ' ὑλγρὸν πεισόντος αἵματος πείδω;
 —Ἰὼ παγοῖζυς ἐσία.
 Ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.
 Ἀνήλιοι, βροτοσυγεῖς
 Διόφοι καλύπτουσι δόμους,
 Δεισποτῶν θανάτοισι.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Σέβας δ' ἄμμαχον, ἀδάμαντον,
 Ἀπόλεμον τὸ πρῖν,
 Δι' ὧτων φρενός τε
 Δαμίας περᾶνον,
 Νῦν ἀφίσταται· φοβεῖ-
 ται δέ τις;—Τὸ δ' εὐτυχεῖν,
 Τόδ', ἐν βροτοῖς, θεός τε, καὶ θεῶν πλέον.
 Ῥοπή δ', ἐπισκοπεῖ, δίκας,
 Ταχέα, τοῖς μὲν, ἐν φαίει·
 Τὰ δ', ἐν μεταχμῷ σκότει·
 Μένει, χρονίζοντ' ἄχι βρύει·
 Τὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Δι' αἵμά τ' ἐκποθὲν ὑπὸ χθονὸς τροφῷ,
 Τίτας φόρος πέπηγεν, ὃ διαρρύδαν.
 Διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον
 Παταρκέτας νόσον βρύειν.
 Τὸς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
 Οἷγοντι δ' ἔτι τυμφικῶν ἐδωλίων
 Ἄκος· πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδῷ
 Βαίνοντες τὸν χαρμομυσῆ
 Φόρον καθαίροντες ἴσαν ἄτην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ἐμοὶ δ'—ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
 Θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
 Πατρώων δέλιον ἐς αἶγον αἶσαν,—
 Δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
 Πρέποντ' ἀρχαῖς βίη,
 Βία φερομένων, ἀνέσαι, πικρὸν φρενῶν
 Στύγος κρατέσῃ· δακρύω δ', ὑφ' εἰμάτων,
 Ματαίοισι δεσποτᾶν
 Τύχας, κρυφαίοις πένθεσι παχυνμένη.

ΤΑΜΒΟΙ.

ἮΛ. Δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
 Ἐπεὶ πᾶρεςε, τῆςδε προστροπῆς, ἔμοι,
 Πομποὶ, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι.
 Τύμβῳ χένσα τάςδε κηδεῖνς χοάς.

STROPHE III.

Propter sanguinem epotum a terra altrice,
 Ultrix caedes fixa est, non diffuens.
 Noxa luctuosa differt autorem
 Ut gravissimos morbos producat:
 Hos autem aeterna coërcet nox.
 Aperienti vero locos muliebres nullum
 Remedium est: fluviique omnes, uno alveo
 Euntes, detestandam
 Caedem purgaturi, lavant frustra.

ANTISTROPHE III.

Mihi autem—necessitatem enim urbi communem
 Dii intulerunt: etenim e domo
 Paterna servilem induxerunt sortem;—
Stat iusta et iniusta,
 Convenienter origini meae,
 Eorum qui vi agunt, laudare, acerbum mentis
 Odium coërcenti: lugeo tamen, sub vestibus,
 Infaustam domini
 Sortem, occultis luctibus congelata.

EL. Ministrae foeminae, dispensatrices domus,
 Quoniam adestis, hujus placationis, una mecum,
 Deductrices, estote etiam de his consultrices.
 Super busto fundens has sepulchrales inferias,

Quomodo benevola loquar? quomodo patrem invocem?

Utrum dicam a chara uxore ad charum virum

Me ferre, a matre scilicet mea?

Hoc non ausa sum, neque habeo quid dicam,

Effundens hoc libum super bustum patris.

Aut hoc potius dicam, prout mortalibus lex est,

Rependere par haec mittentibus

Serta, mercedem malorum dignam?

Aut tacendum inhonore, quandoquidem periit

Pater, haec effundens, effusionem a terra bibendam,

Retro cedam, veluti quis effundens purgamenta,

Abjiciens vas, oculis irretortis?

Hujus este consilii, o amicae, participes;

Commune enim existimamus odium in aedibus:

Neque occultate in corde, timore cujusquam.

Fatum enim et liberum *virum* manet,

Et eum qui sub dominio est alienae manus.

Eloquere, si quid his habes amplius.

CH. Reverita, ut altare, sepulcrum patris,

Ex animo—jubes enim—sententiam loquar.

EL. Loquere igitur, ut revereris sepulcrum patris.

CH. Effundens, profer prospera benevolis.

EL. Quinam vero sunt hi amici quos nominem?

CH. Primum quidem teipsam, et quisquis Aegisthum

EL. Mihi tibiue igitur haec vota fecero? [odit.

CH. Tu ipsa, jam satis gnara, haec proferas.

EL. Quem igitur alium addam huic coetui?

CH. Recordare Orestis, ipse sit licet procul.

Πῶς εὐφρον' εἶπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
 Πότερα λέγῃσαι, παρὰ φίλης, φίλω, φέρειν,
 Γυναῖκος, ἀνδρὶ, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
 Τῶνδ' ἢ πάρεστι θάρσος, ἢδ' ἔχω τί φῶ,
 Χένσαι τόνδε σέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
 Ἦ τῦτο φάσκω τύπος, ὥς νόμος βροτοῖς
 Ἔς, ἀντιδύναμι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
 Στέφει, δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαΐειαν;
 Ἦ σὺ γ' ἀτίμως, ὥς περ ἔν' ἀπώλετο
 Πατὴρ, τὰδ' ἐκχένσαι, γάμποται χύσιν,
 Στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, σάλιν,
 Δικύσαι τεύχος, ἀσρόφοισιν ὀμμασιν;
 Τῆςδ' ἐς ἐβυκῆς, ἢ φίλας, μεταίτια;
 Κοινὸν γ' ἔχθας ἐν δόμοις νομίζομεν.
 Μὴ κεύθειτ' ἐνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
 Τὸ μόρσιμον γὰρ τὸν τ' ἐλεύθερον μένει,
 Καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτέμενον χερός.
 Λέγοις ἂν, εἴ τι πῶνδ' ἔχῃς ὑπέρτερον.
 ΧΟ. Αἰδεμένη, σοὶ, βωμόν ὥς, τύμβον πατρός,
 Λέξω—κελεύεις γὰρ—τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
 ἮΛ. Λέγοις ἂν, ὥς περ ἠδέσθω τάφον πατρός.
 ΧΟ. Φθέγγει, χένσαι, σεμνὰ τοῖσιν εὐφροσιν.
 ἮΛ. Τίνας δὲ τέτυκας τῶν φίλων προσενέπω;
 ΧΟ. Πρῶτον μὲν αὐτήν, ἣ ἄστις Αἰγυιαθὸν συγῆ.
 ἮΛ. Ἐμοίτε ἢ σοὶ γ' ἄρ' ἐπεύξωμαι τάδε;
 ΧΟ. Αὐτὴ σὺ ταῦτα, μακράνεα ἤδη, φράσαι.
 ἮΛ. Τίν' ἢ ἐπ' ἄλλοις τῇδε προστιθῶ σάσαι;
 ΧΟ. Μέμνησ' Ὀρέει, ἣ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.

ἮΛ. Εὖ τῷτο, καὶ φρένωσας ἔχ' ἡκιστὰ με.

ΧΟ. Τοῖς αἰτίοις νῦν, τῷ φόβῳ μεμνημένη.

ἮΛ. Τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγυμένη.

ΧΟ. Ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον', ἢ βροτῶν τινά.

ἮΛ. Πότερα δικαστὴν, ἢ δικηφόρον λέγεις;

ΧΟ. Ἀπλῶς τι φράζου, ὅστις ἀνταποκτενεῖ.

ἮΛ. Καὶ ταῦτα μὲν εἰν εὐσεβῇ θεῶν πάρα;

ΧΟ. Πῶς δ' ὅ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

ἮΛ. * Ἑρμῇ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ

Τὴς γῆς ἐνέρθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς

Εὐχὰς, πατρῶων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους,

Καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἢ τὰ πάντα τίκτεται,

Θρέψασά, τ', αὐθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει.

Καὶ γὰρ, χέουσα τὰςδε χερσὶν ἄσπετον βροτοῖς,

Λέγω, καλῶσα πατέρ', ἐποικτιρόν τ' ἐμὲ,

Φίλον τ' Ὀρέην, πῶς ἀνάζομεν δόμοις.

Πεπραγμένοι γὰρ νῦν γέ πως, ἀλώμεθα,

Πρὸς τῆς τεκνύσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο

Αἴγισθον, ὅς περ σὺ φόβῳ μεταίτιος.

Καὶ γὰρ μὲν ἀντίδυλος· ἐκ δὲ χρημάτων

Φεύγων Ὀρέης ἐστίν· οἱ δ' ὑπερκόπως,

Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι, χλίσιν μέγα.

Ἐλθεῖν δ' Ὀρέην δεῦρο, σὺν τύχῃ τινὶ,

Κατεύχομαί σοι καὶ σὺ κλῦθί με, πάτερ·

Αὐτῇ τε μοὶ δὸς σωφρονεσέραν πολὺ

Μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεσέραν.

Ἡμῖν μὲν εὐχὰς τὰςδε τοῖς δ' ἐναντίοις,

Λέγω φαιηναί, σὺ, πάτερ, τιμάρων,

EL. Recte hoc; et non parum me prudentem reddi-

CH. Nunc caedis recordata, authoribus. [disti.

EL. Quid dicam? ignaram instruens doce.

CH. Ut adveniat illis Deus, aut mortalium aliquis.

EL. Num judicem, aut vindicem dicis?

CH. Simpliciter dicas, qui vicissim interficiat.

EL. Et haec a me dicta pie a Diis postulabuntur?

CH. Quidni? inimico rependere mala.

EL. *Adsis*, Mercuri terrestis, nuncians mihi

Subterraneos Deos meas audire

Preces, Paternarum aedium inspectores,

Ipsamque terram, quae omnia parit,

Et, nutriendi, denuo horum fructum excipit.

Egoque, hanc pateram effundens mortalibus,

Dico, invocans patrem, Miserere mei,

Charique Orestis, ut aedibus imperemus.

Nunc enim tanquam venditi, erramus,

A genitrice, quae se permutavit marito

Aegistho, qui tuae caedis author est. [vero

Et ego quidem pro serva habeor: ex possessionibus

Arcetur Orestes: hi autem magnifice,

In laboribus tuis, luxuriantur multum.

Huc ut veniat Orestes, feliciter,

Rogo te: tu vero audi me, pater:

Concede mihi ut modestior multo sim

Matre; et ut manus sit magis pia.

Nobis quidem haec vota; sed adversariis

Apparere dico te, pater, ultorem;

Καὶ τὺς κταρόντας ἀντικατθανεῖν δίκην.
 Ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀράς,
 Κείνοις λέγῃσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.
 Ἡμῖν δὲ σὺ μὲν ἴσθι τῶν ἐσθλῶν, ἄνω,
 Σὺν Θεοῖσι, καὶ Γῇ, καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ.
 Τοιαῦδ' ἐπ' εὐχαῖς, τὰς δ' ἐπισπένδω χοάς.
 Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζεν νόμος,
 Παῖνα τῷ θανόντος ἐξαυδωμένας.

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α.

ΧΟ. Ἰετὲ δάκρυ καναχῆς, ὀλόμενον,
 Ὀλομένῳ δεσπότη,
 Πρὸς ἔρυμα τόδε, κακῶν κεδνῶν
 Τ' ἀπότροπον, ἄγος ἀπεύχετον,
 Κεχυμένων χοᾶν. Κλυεὲ δέ μοι, κλυε,
 Σέβας, ὃ δέσποτα, ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
 Ὅτοτοτοτοτοτοτοῖ· ἰὼ τίς δορυ-
 σθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων,
 Σκύθης, τὰτ' ἐν
 Χεροῖν παλίντονον, ἐν ἔργῳ, βέλη
 Πιπάλλων, Ἀρης,
 Σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

Ἰ Α Μ Β Ο Ι.

ἩΛ. Ἐχει μὲν ἤδη γαπότῃς χοὰς πατὴρ,
 Κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.
 Νέε δὲ μύθε τῷδε κοινωνήσατε.
 ΧΟ. Λέγοις ἄν' ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

ἮΛ. Ὅρῳ τομαῖον τόνδε βόσρυχον τάφω.
 ΧΟ. Τίνος ποτ' ἀνδρὸς, ἢ βαθυζώνη κόρης;
 ἮΛ. Εὐξύμβολον τὸδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
 ΧΟ. Πῶς ἔνθα παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;
 ἮΛ. Οὐκ ἐστὶν ὅστις, πλην ἐμῷ, κείρατό νιν.
 ΧΟ. Ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πεινθῆσαι τριχί.
 ἮΛ. Καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.
 ΧΟ. Ποίᾳς ἐθείρας; τί το γὰρ θέλω μαθεῖν.
 ἮΛ. Αὐτῶσιν ἡμῶν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
 ΧΟ. Μῶν ἔνθα Ὅρεσιν κρύβδα δῶρον ἢ τόδε;
 ἮΛ. Μάλισ' ἐκείνη βοσρύχοις προσεΐδεται.
 ΧΟ. Καὶ πῶς ἐκείνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
 ἮΛ. Ἐπεμψε χαίτην, κυρίμην χάριν, πατρί.
 ΧΟ. Οὐχ ἦσσαν εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε.
 Εἰ τῆςδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
 ἮΛ. Καὶ μοι προσέση καρδίας κλυδώνιον
 Χολῆς ἐπαύσθην δ' ὥς διανταῖω βέλει.
 Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι, σίπτουσί μοι,
 Σταγόνες, ἄφραστοι, δυσχίμη σλημυρίδος,
 Πλόκαμον ἰδύσῃ τόνδε πῶς γὰρ ἐλπίσω
 Ἄσων τιν' ἄλλον τῆςδε δισπόζειν φόβος;
 Ἀλλ' ὕδὲ μὴν νιν ἢ κταῖνσ' ἐκείρατο,
 Ἐμὴ δὲ μήτηρ, ὕδαμῶς ἐπώνυμον,
 Φρόνημα, πασι, δύσθεον, πεπαμένη.
 Ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἀντικρυς τὰδ' ἀνέσω,
 Εἶναι τὸδ' ἀγλαΐσμά, μοι τῷ φιλτάτῃ
 Βροτῶν, Ὅρεσιν; σάινομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
 Φεῦ. Εἴθ' εἶχε φωνὴν εὐφρον', ἀγγέλει δίκην,

EL. Detonsum video cincinnum super busto.
 CH. Cujus tandem viri, aut alte succinctae virginis?
 EL. Hoc cuilibet facile est conjicere.
 CH. Quomodo ego senior a juniore discam?
 EL. Non quisquam est, praeter me, qui hunc detondit.
 CH. Inimici potius quibus convenit capillò lugere.
 EL. Etiam hic est ad aspectum pene concolor.
 CH. Quibus capillis? hoc enim scire expeto.
 EL. Iplis nostris valde aspectu similis est.
 CH. Numquid igitur Orestis occulte hoc sit donum?
 EL. Maxime ipsius cincinnis assimilatur.
 CH. At quomodo ipse huc venire ausus est?
 EL. Misit capillos, juvenilem gratiam, patri.
 CH. Non minus deslenda haec mihi dicis,
 Si hanc regionem nunquam attigerit pede.
 EL. Et meo astitit cordi tempestas
 Fellea; percussa etiam sum quasi jaculo penetranti;
 Ex oculis vero sitientes, deciderunt mihi,
 Guttae, ineffabiles, inundationis hybernae,
 Cincinnum intuenti hunc: quomodo enim credam
 Civium quenquam alium hujus dominum caesariei?
 Verum neque quae interfecit hunc totondit,
 Mea quidem mater, quae animum Diis invisum,
 Liberis non nominandum, possidet.
 Ego autem quomodo clare pronunciem
 Esse hoc ornamentum, charissimi mihi
 Mortalium, Orestis? spe autem laeta reddor.
 Heu! Utinam haberet vocem laetam, instar nuncii,

Ut, animi dubia, amplius non distrahar :
 Sed ipse se perspicue explicaret cincinnulus,
 Utrum ab hostili capite detonsus fuerit,
 An, consanguineus cum esset, una mecum lugeret,
 In ornamentum sepulcri, et honorem patris.
 Sed Deos invocemus, qui norunt
 Quali in tempestate, nautarum instar,
 Agitamur : si vero oportet consequi salutem,
 Parvi feminis fiat magna radix.
 — Et quidem vestigia, secundum indicium,
 Pedum confimilia, et meis aequalia sunt :
 Etenim duo haec sunt pedum delineamenta,
 Illius ipsius, et cujusdam itineris socii.
 Calces, tendinumque descriptiones, mensuratae,
 In idem conveniunt meis vestigiis.
 Adest vero dolor, et animi conturbatio.
 OR. Precare ut reliqua, Diis perfectrices
 Preces enuncians, recte succedant.
 EL. Quid ergo nunc, Divum auxilio, affecuta sum ?
 OR. In conspectum eorum venis quos nuper videre
 expetisti.
 EL. Quem vero mortalium nosti me vocare ?
 OR. Novi te Orestem efflictim cupientem.
 EL. At quid assequor eorum quae petii ? [magis.
 OR. Ipse ego sum ; ne quaere qui tibi sit amicus
 EL. Verum dolum aliquem, o hospes, mihi nectis.
 OR. Ipse ergo contra meipsum dolos machinor.
 EL. Sed meis in malis ridere vis.
 OR. In meis quoque, si modo in tuis.

Ὅπως, δίφροντις ὕστα, μὴ κινυασόμην·
 Ἀλλ', εὖ σαφηνῇ, τόνδ', ἀποπτύσαι, πλόκον,
 Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθρῷ κρατὸς ἦν τετμημένος,
 Ἡ, ξυγγενὲς ὦν, εἶχε συμπεπθεῖν ἐμοί,
 Ἀγαλμα τύμβου τῷδε, καὶ τιμὴν πατρός.
 Ἀλλ', εἰδότες μὲν, τὲς θεὸς καλέμεθα,
 Οἷοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
 Στροβύμεθ'· εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
 Σμικρῷ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῆν.
 — Καὶ μὴν εἶβαι γε, δεύτερον τεκμήριον,
 Ποδῶν ὁμοῖοι, τοῖς τ' ἐμοῖσι ἐμφερεῖς·
 Καὶ γὰρ δὴ ἐσὸν τῷδε περιγραφὰ ποδοῖν,
 Αὐτῷ τ' ἐκείνῳ, καὶ συνεμπόρου τινός.
 Πτέρια, τενόντων θ' ὑπογραφαί, μετρήμεναι,
 Εἰς ταυτὸ συμβαίνει τοῖς ἐμοῖς εἶβοις.
 Πάρεσι δ' ὥδεις, καὶ φρενῶν καταφθορά.
 ὍΡ. Εὐχὰς τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους·
 Εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.
 ἩΛ. Ἐπεὶ τί νῦν, ἑκατι δαμόνων, κυρῶ;
 ὍΡ. Εἰς ὅψιν ἦκεῖς ὥνπερ ἐξήνυχεν πάλαι.
 ἩΛ. Καὶ τίνα σύνοισθ' αἰ καλεμένη βροτῶν;
 ὍΡ. Σύνοιδ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαυλεμένην.
 ἩΛ. Καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;
 ὍΡ. Ὅδ' εἰμὶ· μὴ μάτεν' ἐμὲ μάλλον φίλον.
 ἩΛ. Ἀλλ' ἢ δόλον τιν', ὧ ξέν', ἀμφὶ μοι πλέκεις.
 ὍΡ. Αὐτὸς κατ' αὐτῷ γ' ἄρα μηχανορραφῶ.
 ἩΛ. Ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελαῖν θέλεις.
 ὍΡ. Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν, εἴπερ ἐν γε ταῖσι σαῖς.

ἭΛ. Ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδε ἐγὼ σε προῦννέπω;

ὈΡ. Αὐτὸν μὲν νῦν ὀρώσα δυσμαθεὶς ἐμέ·

Κυρὰν, δ', ἰδύσα τήνδε κηδεῖν τριχός,

Ἀνεπτέρωθης, καδόμεναι ὄραν ἐμέ,

Ἰχθυοσκοπῦσά τ' ἐν εἵβοισι τοῖς ἐμοῖς·

Σαυτῆς ἀδελφῆ, συμμέτρου τῷ σῷ κάρῃ,

Σκέψαι, τομῇ προσθεῖσα βόσρυχον τριχός.

Ἰδὺ δ' ὕφασμα τυτό, σῆς ἔργον χερός·

Σπάθης τε πηγάς· εἰς δὲ θηρίων γραφὴν.

Ἐνδοι γένε, χαρὰ δὲ μὴ κπλαγῆς φρένας·

Τὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῶν ὄντας πικρὺς.

ἭΛ. Ὡ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός,

Δακρυτὸς ἐλπίς σπέρματος σωτηρίῃ,

Ἀλκῇ πεπορθὸς, δῶμ' ἀνακτήσῃ πατρός.

Ὡ τερπνὸν ὄμμα, τίσασαρος μοίρας ἔχον

Ἐμοί·—προσαυδαῖν δ' ἔς' ἀναγκάως ἔχον·—

Πατέρος τε καὶ τὸ μητρός ἐς σέ μοι ῥέπει

Στέργηθρον· ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται·

Καὶ τῆς τυθείσης τηλεῶς ὁμοσπόρου·

Πισὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων·

Μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη, σὺν τῷ τρίτῳ,

Πάντων μεγίστω, Ζηνὶ, συγγένοιτό μοι.

ὈΡ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενεῶ·

Ἰδὺ δὲ γένναν εὖναι αἰετὺ πατρός,

Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι

Δεινῆς ἐχίδνης· τὺς δ', ἀπωρφανισμένους,

Νῆσις πνέζει λιμός· ὃ γὰρ ἐντελής

Θῆραν πατρώαν προςφέρειν σκηνήμασιν.

EL. Revera Orestem hisce ego te alloquor?

OR. Ipsum igitur intuens vix agnoscis me:
Detonsam, autem, hanc videns sepulchralem caesariem,
In spem erecta es, et me videbaris aspicere,
Acriterque lustrans mea vestigia:
Capilli tui cincinnum, fratris, tibi capite aequalis,
Detonsae caesariei appone et compara.

Ecce vestem hanc, tuae manus opus; [gines.
Instrumenti textorii plagas; et amplius, ferarum ima-
Cohibe te, neque gaudio attonitum reddas animum:
Amicissimos enim nobis tristes esse sensi.

EL. O dilectissima cura paternae domus,
Lachrymabilis spes seminis salutaris!
Robore fretus, domum recuperabis patris.

O jucundum lumen, quatuor mei portiones habens!
— Te enim ut alloquar necesse jam habeo:—

Amor meus erga patrem et matrem in te
Vergit; illa vero iustissime odio habita est:

Imo et Sororis crudeliter mactatae:
Fidus frater es, mihi honorem ferens:

Modo Robur et Vindicta, una cum tertio
Jove, omnium maximo, adsint mihi.

OR. Jupiter, Jupiter, horum speculator esto omnium:
Aspice vero prolem orbam aquilae patris,

Qui occubuit inter plicas et spiras
Atrocis viperae: hos autem, orbatos patre,

Jejuna premit fames: non enim valent
Praedam paternam tentoriis inferre.

Ita et me et hanc, Electram dico,
Videre tibi est, prolem patre orbatam,
Utrosque eodem modo exules ab aedibus.
Tibi sacra facientis, teque honorantis maxime,
Patris pullos hosce perdens, unde
Habebis a simili manu lauti epuli praemium?
Neque, Aquilae prolem interficiens, iterum
Habebis quo mittas mortalibus signa peruasoria.
Neque imperii haec radix, a te funditus exsiccata,
Aris tuis suppetiabitur, diebus quibus boves mactantur.
Curam nostrum habe; e parva tollas in magnam
Domum, quae videtur nunc plane cecidisse.
CH. O liberi, o servatores domus paternae,
Silete: ne quis audiat, o filii,
Linguaeque causa cuncta haec enunciet
Imperantibus; quos o si videam, aliquando, ipse
Mortuos, in fuligine flammae picea!
OR. Nunquam fallit Loxiae praevalidum
Oraculum, jubens ut hoc periculum pertransirem,
Et sublata voce multa efferens, et intolerabiles
Poenas, sub hepate calido, minatus,
Nisi ulciscerer patris interfectores,
Eodem omnino modo vicissim interficere me jubens,
Praesentaneis multis tauri instar efferatum.
Me vero dixit, chara anima, has
Poenas daturum, sustinentem multa injucunda mala.
Haec enim, e terra hostium, solatia
Mortalibus, enuncians dixit, hosce nobis morbos;

Οὕτω δὲ καὶ μὲ τήνδε τ', Ἡλέκτραν λέγω,
 Ἰδεῖν πάρεσί σοι, πατροσερῇ γόνον,
 Ἀμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμον.
 Καί, τῷ θυτῆρος, καί σε τιμῶντος μέγα,
 Πατὴρ νεοσσὺς τὺςδ' ἀποφθείρας, πόθεν
 Ἐξεῖς ὁμοίας χεῖρὸς εὐθοῖνον γέρας;
 Οὐτ', αἰετῷ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
 Πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῇ βροτοῖς.
 Οὐτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὁδ' ἀναιθεὶς πυθμὴν
 Βωμοῖς ἀρήξει, βαθύτοις ἐν ἡμασι.
 Κόμιζ', ἀπὸ σμικρῷ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
 Δόμον, δοκῶντα κάρτα νῦν πεπτωκέα.
 ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἐσῖας πατρός,
 Σιγαῖθ' ὅπως μὴ πεύσεται τις, ὦ τέκνα,
 Γλώσσης χάριν, δὲ, πάντ' ἀπαγγέλλῃ τάδε
 Πρὸς τὺς κρατύντας· ὅς ἴδοιμ' ἐγὼ, ποτε,
 Θανόντας, ἐν κηκίδι πωσήρει φλόγος.
 ΟΡ. Οὗτοι προδώσει Λοξίην μεγασθενὲς
 Χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
 Καῖζορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρες
 Ἄτας, ὑφ' ἧπαρ θερμὸν, ἐξαυδόμενος,
 Εἰ μὴ μέτειμι τῷ πατρός τὺς αἰτίους,
 Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
 Ἀποχρῆμα τοῖσι ζημίαις ταυρῶμενον.
 Αὐτὸν δ' ἔφασκε, τῇ φίλῃ ψυχῇ, τάδε
 Τίσειν μ', ἔχοντα πολλὰ δυστερπῇ κακά.
 Τὰ μὲν γάρ, ἐκ γῆς δυσφρόνων, μειλίγματα
 Βροτοῖς, πιφαύσκων εἶπε, τὰς τε νῶν νόσους,

Σαρκῶν ἐπαμπατῆρας, ἀγρίαις γνάθοις,
 Λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαῖαν φύσιν.
 Λευκάς δὲ κόρτας τῇδ' ἐπαπτελλεῖν ὄσσω.
 Ἄλλας τε φάσκει προσβολὰς Ἐρινύων,
 Ἐκ τῶν πατρῶν αἱμάτων τελευμένηας.
 Ὅρωντα λαμπρὸν, ἐν σκοτῶ γομῶντ' ὄφρυν.
 Τὸ δ' σκοτεινόν, τῶν ἐνερτέρων, βέλος,
 Ἐκ προστροπαῶν ἐν γένει πεπτωκότων,
 Καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος,
 Κινεῖ, ταρασσει, καὶ διώκεται, πόλεως,
 Χαλκηλάτῳ πλάσιγγι λυμανθῆν, δέμας.
 Καὶ τοῖς τοῖστοις ὅτι κρατῆρος μέρος
 Εἶναι μετασχεῖν, ἐφίλοσπόνδον λίθος,
 Βομῶν τ' ἀπείργειν, ὃν ὀρωμένῃ πατρός
 Μῆτιν δέχεσθαι, ὅτι συλλύειν τίνα.
 Πάντων, δ', αἵτιμον, καὶ φίλον, θήσκειν χρόνῳ,
 Κακῶς ταριχευθέντα, σαμφθάρτῳ μόρῳ.
 Τοιοῖςδε χρησμοῖς ἄρα χρὴ πεποιθέσθαι.
 Κ', εἰ μὴ σέπειθα, τύρῃον ἐξεργασίον.
 Πολλοὶ δ' εἰς ἐν συμπίπτουσιν ἡμέροσιν
 Θιν' τ' ἐφίτμαί, καὶ πατρὸς σίνθος μέγα,
 Καί, προσπίττει χρημάτων ἀχηνία,
 Τὸ μὴ πολίτας, ἐν κλειεσάτους βροτῶν,
 Τροίας ἀναστατῆρας, εὐδόξῳ φρενί,
 Δυσὸν γυναῖκοις ὡδ' ὑπὸ κλονεὺς σέλειν.
 Θήλεια δ' φρήν' εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἰσίσταται.

Carnibus insidentes, faevis maxillis,
 Lepras, exesuras antiquam naturam;
 Albos autem capillos una cum hac exoriri lue.
 Aliosque memorat impetus Furiarum,
 A paterno sanguine effectos.
 Clare ait videre, in tenebris supercilia moventem.
 Telum enim tenebrosum inferorum
 Nobilium, qui ceciderunt sceleratorum manu,
 Rabies scilicet, et inanis nocturnus timor
 Agit, turbat, et, per urbem, insequitur,
 Aereo flagro laceratum, corpus.
 Atque his quidem neque poculi
 Participes fieri fas est, neque libaminis;
 Ab aris recedere; non visam patris
 Iram sustinere oportet; nec cum quoquam habitare:
 Omnibus, vero, despectum, et invisum, tandem mori,
 Male conditum, in exitialem mortem.
 Talibus oraculis necesse est credere:
 Quod si non credidero, hoc tamen patrandum est:
 Multa enim in unum coincidunt desideria;
 Deique iussa, et patris luctus gravis,
 Et rerum premit inopia,
 Et ne cives, mortalium praeclarissimi,
 Trojae everfores, glorioso animo,
 Duabus mulieribus sint subditi.
 Mens enim foeminea est: si vero non, statim constabit.

CH. At, o magnae Parcae, *date*, ex Jovis decreto,
 Hac terminari negotium,
 Qua jus transit.
 Pro odiosa lingua odiosa
 Lingua rependatur; debitum
 Exigens Justitia altum clamat;
 Pro mortifera plaga mortiferam
 Plagam sustineat: agentem pati:
 Tri-seclis sermo haec dicit.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

OR. O pater, gravia perpesse pater, quid tibi
 Loquar, aut quid faciam,
 Secundo vento a longe huc accedens,
 Ubi tuus est lectus *feralis*,
 Lux tenebris par?
 Gratiae vero pariter
 Vocantur dolor celebris,
 Ab Atridis qui prius domos habuere.

CH. Fili, animum
 Defuncti non domat
 Valida ignis maxilla;

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἄλλ', ὦ μεγάλα μοῖρα, Διόθεν
 Τῇδε τελευτᾶν,
 Ἦ, τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
 Ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
 Γλῶσσα τελείσθω· τυφειλόμενον
 Πράσνυσσα δίκη μέγ' αὐτῇ·
 Ἀντὶ δὲ πλεγῆς φορίας φορίαν
 Πληγὴν τινέτω· δράσαντι παθεῖν·
 Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΟΡ. ὦ πάτερ, ἀγνόπατερ, τί σοι
 Φάμενος, ἢ τί ῥέζας,
 Τύχοιμ' ἄν, ἕκαθεν ἔρισας,
 Ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
 Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον·
 Χάριτες δ' ὁμοίως
 Κέκληνται γόος εὐκλείης,
 Προςθοδόμοις Ἀτρεΐδας.

ΤΑΜΒΟΙ.

ΧΟ. Τέκνον, φρόνημα τῷ
 Θανόντος ἔδαμάζει
 Πυρὸς ἢ μαλερὰ γνάθος·

Φάγει δ' ὑπερον ὀργάς·
 Ὅτοτύζεται δ' ὁ θνησκών,
 Ἀναφαίνεται δ' ἡ ἀλάπτων·
 Πατέρων τε καὶ τεκόντων
 Γόος ἐνδικός ματεύει
 Τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὲς ταραχθεὶς.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ἩΛ. Κλῦθι νῦν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει,
 Πολυδάκρυτα πένθη,
 Δίπαγε τοῖς ἐπιτυμβιδίοις
 Θρήνος ἀνασενάζει.
 Τάφους δ' ἱκίτας δέδεκται,
 Φυγάδας θ' ὁμοίως.
 Τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
 Οὐκ ἀτρίαχτος ἔτα.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἄλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χάριζαν
 Θεῇ κελεύεις εὐφρογγοτέρως
 Ἀντὶ, δέ, θρήνων ἐπιτυμβιδίων,
 Παύων μελάνθοις ἐν βασιλείαις
 Νειοκράτα φίλον γε κομίζεις.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ἩΛ. Εἰ, γὰρ, ὑπ' Ἰλίῳ,
 Πρὸς τινος Λυκίων, πάτερ,
 Δορίτμητος, κατεναρίσθης,

Manifestat vero postea iras:
 Lugetur autem mortuus;
 Manifestus fit qui laesit;
 Patrumque et liberorum
 Gemitus justus investigat
 Omnia, ab utraque parte conturbatus.

ANTISTROPHE.

EL. Audi, o pater, per vices,
 Multum lachrymabiles dolores.
 Duorum liberorum lamentatio
 Ad inferias ingemiscit.
 Bustum vero et supplices excipit,
 Pariterque exules.
 Quid horum bene? quid sine malis?
 Non invicta est calamitas *nostra*.

CH. Verum adhuc ex hisce Deus, oracula qui dedit,
 Faciat sonos jucundiores;
 Et, loco gemituum sepulcralium,
 Paeon aedibus Regiis
 Amicum recens-ascitum restituat.

MONOSTROPHICA.

EL. Si, enim, sub Ilio,
 Ab aliquo Lyciorum, pater,
 Hasta percussus, occubuisse,

Linqvens gloriam in aedibus,
 Liberorumque viis
 Desiderandam vitam condens,
 Amplum habuiffes
 Sepulcrum, in transmarinis
 Aedibus elatum,
 Amicus, inter amicos
 Qui honeste illic occubuerant,
 In terra decorus,
 Venerandus rex,
 Summusque maximorum
 Terrestrium ibi Regum.
 Rex enim eras quamdiu vixisti,
 Fatalem sortem obtinens
 Manibus, populumque demulcens sceptrum.
 Neque, sub Trojae
 Moenibus occisus, pater,
 Ab hastato populo, inter alios,
 Apud Scamandri fluentum sepultus es.
 Prius, vero, qui eum interfecerunt,
 Utinam occubuissent;
 Ut in exitiale fatum
 Postea ab aliquo inquirerem,
 Horum laborum expers.

CH. Haec quidem, o nata, auro potiora,
 Magnaque fortuna, et valde spirante,

Λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισι,
 Τέκνων τε κελεύθοις
 Ἐπιστρέπτὸν αἰῶνα κτίσας,
 Πολύχωρον ἂν εἶχες
 Τάφον, διαποντίην γὰρ
 Δώμασιν εὐφώρητον,
 Φίλος φίλοισι τοῖς
 Ἐκεῖ καλῶς θανῶσι,
 Κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων,
 Σεμνότημος ἀνάκτωρ,
 Πρόπολός τε τῶν μεγίστων
 Χθονίων ἐκεῖ τυράννων.
 Βασιλεὺς δ' ἥς ὄφρα ἔζης,
 Μόριμον λάχος σιμπλάντων
 Χερσὶν, πεισίμβροτόν τε βᾶχτρον.
 Μηδ', ὑπὸ Τρωΐας
 Τείχεσσι φθίμενος, πάτερ,
 Μετ' ἄλλων δορικμήτι λαῶ,
 Παρὰ Σκαμάδρην πόρον τέθαψαι.
 Πάρος, δ', οἱ κτανόντες
 Νιν, ὥτως δαμῆναι,
 Θανατηφόρον αἶσαν
 Πρόσω τινὰ συνθάνεσθαι,
 Τῶνδ' ἐπὶ πόων ἄπειρον.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΘ. Ταῦτα μὲν, ὦ πάτερ, κρείσσοινα χρυσῆ,
 Μεγάλῃς, δὲ, τύχῃς, καὶ ὑπερβορέν,

Ε

Μείζονα, φωνεῖς· ὀδυνᾶσαι γάρ.
 Ἀλλὰ διπλῆς γάρ τῆςδε μαράνης
 Δῦπος ἰκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
 Κατὰ γῆς ἦδη· τῶν δὲ κρατύντων,
 Χεῖρες ὕχ' ὅσας, συγερῶν τέτων·
 Πασὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ἩΛ. Τῦτο διαμπερὲς ὥς ἵκετο ἄτε περ βέλος.
 ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
 Ὑπερόποιον ἄταν
 Βροτῶν τλήμονι ἢ πανέργω
 Χεῖρι, — τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται, —
 Εφθυμῆσαι γένοιτό μοι
 Πευκίηντ' ὀλολυγμῶν
 Ἄνδρὸς θειομένε,
 Γυναμὸς τ' ὀλλυμένας.
 Τί γ' κεύθω φρενός;
 Θεῖον ἔμπας ποτᾶται.
 Πάροιθεν δὲ σρώρας,
 Δριμείας τὲ καρδίας,
 Θυμὸς, ἔγκοτον σύγος.
 Καὶ πότε ἂν ἀμφωαλὴς
 Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;
 Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαίξας,
 Πισὰ γένοιτο χώρα.
 Δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπατῶ.
 Κλῦτε δὲ, τὰ χθαγίωκ τετιμένα.

Majora, loqueris: doles enim.
 Verum gemini hujus flagelli
 Sonus advenit: horum quidem auxiliatores
 Sub terra; horum vero qui dominantur,
 Invisorum horum, manus impurae sunt:
 Liberis vero *Agamemnonis* hoc maxime constat.

MONOSTROPHICA.

EL. Hoc me penetravit tanquam sagitta.
 CH. Jupiter, Jupiter, ab inferis immittens
 Tarde-punientem vindictam
 In mortaliū miseram et fraudulentam
 Manum,—parentibus tamen tandem adveniet,—
 Mihi detur concinere
 Amarum ejulatum
 Viri interfecti,
 Mulierisque perditae.
 Quid enim animi sensa occulto?
 Fatum tamen circumvolitat.
 Verum ante faciem,
 Acerbumque cor,
 Ira, infensum odium.
 Quando vero felix
 Jupiter manum injiciet?
 Heu! heu! suprema qui domas,
Testimonia certa fiant huic regioni.
 Vindictam super injustis expeto.
 Audite vero, a terrestribus honoratae *Furiae*!

Quinetiam lex est, ex caede guttas,
 Fusas in terram, alium requirere
 Sanguinem. Inclamat enim exitium Erinys,
 A prius interfectis vindictam
 Aliam vindictae addens.

MONOSTROPHICA.

Ubi, ubi estis inferorum potestates? *Furiae*,
 Videte, praepotentes dirae interfectorum,
 Videte Atridarum reliquias ad angustias
 Redactas, et ab aedibus
 Inhonore motas!—Quo quis se vertat, o Jupiter?
 EL. Subfilit iterum mihi charum cor,
 Hunc audienti gemitum.
 Et tunc quidem spei expers:
 Viscera mea conturbantur,
 Verbum hoc dum audio.
 E contra, cum fortia
 Strenuaque *profers*, destillat dolor,
 Ut res mihi prosperae videantur.
 Quid vero dicemus? num dolores
 Quos passi sumus a genitrice?
 Blandiri licet, haec autem non demulcentur.
 Tanquam lupa crudelis,
 Implacabilis est matris animus.
 Icit ictum Martium, Cissiae

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ νόμος μὲν, φορίας σαγόνας,
 Χυμένας ἐς πῆδον, ἄλλο προσαιτῆν
 Αἶμα. Βοᾷ γὰρ λοιγὸν ἐριννύς
 Παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων ἄτην
 Ἑτέραν ἐπάγυσαν ἐπ' ἄτη.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες;
 Ἴδετε, πολυκρατεῖς ἀρὰ φθιμένων,
 Ἴδεσθ' Ἀτρεΐδαν τὰ λοιπὰ ἀμηχάνως
 ἔχοντα, καὶ δωμάτων
 Ἀτιμα. — Πᾶ τίς τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ;
 ἭΛ. Πέπαλτα δ' αὐτὲ μοι φίλον κῆαρ,
 Τόνδε κλύεσαν οἶκτον.
 Καὶ τότε μὲν δύσελπις
 Σπλάγχνα δέ μιν κελαυνῶτα,
 Πρὸς ἔπος κλύεση.
 Ὅταν, δ', αὐτ' ἐπαλκῆς
 Θρασέ, ἀπέτασεν ἄχος,
 Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.
 Τί δ' ἄν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; ἢ τὰ περ
 Πάθομεν ἄχθεα πρὸς γε τῶν τεκομένων;
 Πάρεσι σαίνειν, τὰ δ' ἔτι θέλγεται.
 Λύκος, γὰρ, ὥς ὠμόφρων,
 Ἀσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
 Ἐκοψε κομμὸν ἄρειον, εἴτε Κισσίας

Νόμοισι πολεμισρίας,
 Ἀπριγκτοὶ πληκτά· πολὺπλαγκτά δ' ἦν ἰδεῖν,
 Ἐπασυτεροτριβῇ, τὰ χερὸς ὀρέγματα·
 Ἀγῶθεν ἀνέκαθεν κτύπῳ δ' ἐπιφρόθει·
 Κροτητὸν ἄμυν ἢ πανάθλιον κᾶρα.
 Ἰὼ, ἰὼ, δαῖτα
 Πάντολμι μῆτερ. δαῖτας ἐν ἐκφοραῖς,
 Ἄνευ πολιτῶν ἀνα-
 κτ', ἄνευ, δέ, πενθημάτων,
 Ἐτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.
 ὍΡ. Τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας· οἴμοι.
 Πατὴρ δ' ἀτίμως ἀρὰ τίσει,
 Ἐκατὶ μὲν δαμόνων,
 Ἐκατὶ δ' ἁμᾶν χερῶν.
 Ἐπεὶ ἐγὼ, γασφρίσας, ὑλοῖμαι.
 ΗΛ. Ἐμασχαλίσθης δέ θ', ὡς τότε ἔδν.
 Ἐπρασσε δ' ἅπερ νῖν, ὧδε θάπτει·
 Μόρον κτεῖναι μωμένα
 Ἀφερτον αἰῶνι σῶ.
 Κλύεις πατρῶϊες δυσατίμους,
 Λέγεις πατρῶϊον μόρον.
 Ἐγὼ δ' ἀπίσάτην
 Ἀτίμος, ὑδὲ ἀξία·
 Μυχῦ, δ', ἀφίρκτος, πολυσίνε κυνὸς δίκαν,
 Ἐτοιμότερα γέλωτος, ἀνέφερον λίσση,
 Χαίρυσσα πολὺδακρυ γόον κειρυμένα.
 Τοιαῦτ' ἀκύνων, ἐν φρεσὶ
 Γράφει, δι' ὧτων δὲ συν-

More bellatricis; [licuit,
 Firmiter scilicet inconcussos et circumdandos videre
 Frequentes manus ictus:
 Ab alto a longe sonitu strepitum edidit
 Pulsatum nostrum et miserrimum caput.
 Eheu! eheu! inimica
 Audacissima mulier, quae, hostili funere,
 Sine civibus Regem,
 Sine luctibus
 Maritum indefectum, sepelire sustinuit!
 OR. Inhonora sunt cuncta quae memorasti: heu mihi!
 Patris vero ignominiam Vindicta punit,
 Auxilio quidem deorum,
 Auxilioque nostrarum manuum.
 Deinde, cum interfecero, moriar. [quoque scias.
 EL. Amputatae sunt extremitates corporis, ut hoc
 Cum haec adversus eum patrasset, hic sepelit;
 Mortem inferre cupiens
 Non tolerandam aeo tuo.
 Audis paterna opprobria;
 Colligisque paternam necem:
 Ego vero secessi
 Inhonora, nihili aestimata:
 Conclavi exclusa, instat canis noxiae,
 Promptiores risu, effudi lacrymas;
 Gaudens quod luctuosum gemitum absconderem.
 Haec audiens, animo
 Insculpe; per aures vero

Trajice sermonem *bunc*, in sedatam animi basin.

Haec enim sic se habent :

Reliqua ipse *Agamemnon* audire gestit.

Convenit autem inflexibili robore advenire.

Te dico; adsis amicis, pater.

Ego quidem alloquor lugens;

Coetus vero totus ita acclamat :

Audi, in lucem reversus,

Et opitulare adversus hostes.

Mars Marti confertur; Vindicta Vindictae.

Eheu Dii! perficite iuste,

Tremor mihi subrepit audienti has preces.

Fatum ab antiquo manet;

Precantibus autem adveniat.

Heu labor consanguineus,

Et incongrua vindictae

Sanguinolenta plaga!

Heu gemendos, intolerabiles, luctus!

Eheu dolorem non sedandum,

Aedibus impactum!

Ipforum voluntate, non ab aliis

Extra. Ut autem ab ipsis

In aeternum haec avertantur, sanguineorum

Deorum sub terra hic est hymnus.

Verum audientes, beati terrestres *Dii*,

Hanc precationem, mittite opem

Liberis, lubenter, ad victoriam.

τέτραψε μῦθον, ἡσυχῶ φρενῶν βάσει.
 Τὰ μὲν γὰρ ὕτως ἔχει·
 Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.
 Πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.
 Σέ τοι λέγω· ζυγγεῖν, πάτερ, φίλοισι.
 Ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα·
 Στάσις δὲ πάγκοιτος ὧδ' ἐπιρροθεῖ·
 Ἀκυστον, ἐς φάος μολῶν,
 Ζὺν δὲ γενεὴ πρὸς ἐχθρῆς.
 Ἄρης Ἄρει ξυμβάλλει· Δίκη Δίκη.
 Ἰὼ Θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως.
 Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσιν εὐγμάτων.
 Τὸ μόρσιμον μένει πάλας,
 Εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
 Ἰὼ πόνοσ' ἐγγενης,
 Καὶ παράμυσος ἄτης
 Αἱματόεσσα πλαγᾶ.
 Ἰὼ δύσον', ἄφερτα, κήδη.
 Ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος,
 Δώμασιν ἔμμοτον.
 Τῶν δ' ἑκάς, ὅδ' ἀπ' ἄλλων
 Ἐκτοθεν, ἀλλ', ἀπ' αὐτῶν
 Αἰῶν' ἀναρρεῖν, αἱματηρᾶν
 Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
 Τῆςδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν
 Πασὶ, προφρόνως, ἐπὶ νίκην.

ΤΑΜΒΟΙ.

ὈΡ. Πάτερ, τρόποισιν ὕψι τυραννικοῖς θανάων,
 Αἰτυμένω μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.
 ἩΛ. Καὶ γὰρ, πάτερ, τοιάνδε σὺ χρεῖαν ἔχω,
 Φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Διγίσθω μόρον.
 Οὕτω γὰρ ἂν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
 Κτιζοίατ'· εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδείπνοις ἔσῃ
 Ἄτιμος, ἐν πυροῖσι κλισιωτοῖς χθονός.
 Καὶ γὰρ χάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
 Οἶσα, πατρῶων ἐκ δόμων, γαμηλίνες·
 Πάντων δὲ πρῶτον τόνδε προσεύσω τάφον.
 ὈΡ. ὦ γὰρ, ἄνεις μοι πατέρ' ἐποπτεύσας μάχην.
 ἩΛ. ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ τ' εὐμορφον κράτος.
 ὈΡ. Μέμνησο λυτῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
 ἩΛ. Μέμνησο δ' ἀμφίβλητρον ὃ σ' ἐκαίνισαν.
 ὈΡ. Πέδας δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.
 ἩΛ. Αἰσχρῶς τε βυλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
 ὈΡ. Ἀρ' ἐξεγείρη τοῖςδ' ὀρεῖδεσιν, πατέρ;
 ἩΛ. Ἀρ' ὀρθὸν αἶρεῖς φίλτατον τὸ σὸν κῆρα;
 Ἦτοι δίκην ἱαλλεῖ, σύμμαχον φίλοις;
 Ἦ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
 Εἴπερ, κρατηθεῖς, γ' ἀντινικήσαι θέλεις.
 Καὶ τῆςδ' ἄκυσσον λοιπὴν βοῆς, πάτερ,
 Ἰδὼν νεοσγὺς τῆςδ' ἐφημένους τάφῳ·
 Οἴκτειρε θῆλυν, ἄρσενός θ' ὅμῳ γόνον·
 Καὶ μὴ ἔα λείψης σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
 Οὕτω γὰρ, ὕψι τέθηκας, ὕδὲ περ θανάων.

OR. Pater, qui more non regio obiisti,
Precanti mihi concede ut dominus sim aedium tuarum.
EL. Et ego, pater, tua hac ope indigeo,
Ut fugiam, splendidam Aegistho inferens mortem.
Sic enim legitimae tibi mortalium dapes
Fient; si vero non, inter bene coenantes eris
Inhonorus, in flagranti nidore terrae.
Et ego tibi libamina nuptialia meae haereditatis
Afferam ex paternis aedibus:
Omnium autem praecipue hoc bustum colam.
OR. O terra, da mihi ut pater inspiciat pugnam.
EL. O Proserpina, des et praeclarum robur.
OR. Memento balneorum quibus interfectus es, pater.
EL. Memento etiam retis quo te interemerunt.
OR. Catenis non ferreis captus es, pater.
EL. In tegminibus turpiter excogitatis.
OR. Numquid excitaris his opprobriis, pater?
EL. Numquid erectum tollis charissimum tuum caput?
Justitiam mitte, quae auxilietur amicis;
Aut similia invicem des ut damna accipiant,
Si quidem, superatus, vicissim superare velis.
Et hunc extremum exaudi clamorem, pater,
Videns pullos hosce tuo insidentes tumulo;
Miserere foeminae, prolisque pariter masculae:
Et ne extinguas hoc semen Pelopidarum.
Sic enim, non moreris, ne mortuus quidem.

Liberi enim fama salutaris viro

Morienti : sunt tanquam suberes qui ducunt rete,

A fundo contortum servantes linum.

Audi, pro te enim fiunt hi questus.

Ipsæ vero servaris, hunc honorans sermonem :

Et quidem inculpatum hunc sermonem honora,

Honorem indeploratae tumuli fortunæ.

Cætera autem, quoniam animo constitui perficere,

Jam facias, Dei periculum faciens.

OR. Sic erit ; extra cursum autem non est interrogare

Unde inferias misit, quo verbo *mota*,

Tardius demulcens insanabile malum.

Mortuo vero, non id curanti, miserum beneficium

Missum est : non habeo unde conjiciam qualia sint hæc

Munera, minora vero sunt crimine.

Omnia, enim, si quis effuderit pro sanguine

Unius, inanis est labor ; ita se res habet.

Cupienti, si modo nosti, hæc narra mihi.

CH. Novi, o fili, adfui enim ; et, ex insomniis

Et noctivagis terriculis perculsa,

Inferias hæc misit, Diis invisæ mulier. [referatis ?

OR. Numquid somnium etiam audivistis, ita ut recte

CH. Parere Draconem visa est, ut ipsa ait.

OR. Ubi tandem finit et terminatur sermo ?

CH. In fasciis, instar pueri, accedere [sum.

Cibo aliquo indigentem, recens natum animal veneno-

Ipsa etiam adhibuit mammillam in somnio.

OR. Invulnerata ergo non fuit a diro *illo animali* ?

Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
 Θανόντι· φελλοὶ δ' ὥς ἄγυσσι δίκτυον,
 Τὸν ἐκ βυθῷ κλωσῆρα σώζοντες λίτον.
 Ἄκν', ὑπὲρ σὺ τοιαῦδ' ἐς' ὀδύρματα.
 Αὐτὸς δὲ σώζῃ, τόνδε τιμήσας λόγον·
 Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον,
 Τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτι τύχης.
 Τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί,
 Ἑρδοῖς αἶν' ἦδη, δαίμονος σπειρώμενος.
 ὍΡ. Ἐσαγ' πυθέσθαι δ' ὕδεν' ἐς' ἔξω δρόμον
 Πόθεν χοᾶς ἐπεμψεν, ἐκ τίτος λόγῳ,
 Μεθύσερον τιμῶσ' ἀνήμερον πάθος.
 Θανῶντι δ', εὖ φρονῶντι, δειλαῖα χάρις
 Ἐπέμπετ'· ἔκ' ἐχοίμ' αἶν' εἰκάσαι τάδε
 Τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας.
 Τὰ πάντα, γάρ, τις ἐκχέας αἶθ' αἵματος
 Ἐνός, μάτην ὁ μόχθος· ὃδ' ἔχει λόγος.
 Θείλοιντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
 ΧΟ. Οἶδ', ὦ τέκνον, παρὴν γάρ· ἐκ, τ', ὀνειράτων
 Καὶ νυκτιπλάγτων δειμάτων σπαραγμένη,
 Χοᾶς ἐπέμψε τάςδε, δῦςθεος γυνή.
 ὍΡ. Ἡ καὶ σέπυσθε τῆναρ, ὥς' ὀρθῶς φράσαι;
 ΧΟ. Τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὥς αὐτὴ λέγει.
 ὍΡ. Καὶ πῇ τελευτᾷ καὶ καταῦται λόγος;
 ΧΟ. Ἐν σπαργάνοισι, παυδὸς, ὀρμίσαι, δίκην,
 Τινὸς βορᾶς χρῆζοντα, νεογενὲς δάκος.
 Αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τ' ὀνειράτι.
 ὍΡ. Καὶ πῶς ἄτρωτοι ἔκ' ἄρ' ἦν ὑπὸ συγός;

ΧΟ. Ὡς ἐν γάλακτι θρόμβοι αἵματος σπάσθαι.

ὍΡ. Οὗτοι μάταιοι ἄνδρες ὅφανοι σίλει.

ΧΟ. Ἡ δ' ἐξ ὕπνου κίεραγεν, ἐπτοημένη.

Πολλοὶ δ' αἰήλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,

Λαμπτήρες, ἐν δόμοισι, δεισποίνης χάριν.

Πέμπει τ' ἔπειτα τὰςδε κηδεῖνς χοάς,

Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα σπημάτων.

ὍΡ. Ἀλλ' εὐχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,

Τῷτερον εἶναι τῶν ἐμοὶ τελεσφόρον.

Κρίνω δέ τοι νῦν ὥς τε συγκόλλως ἔχειν.

Εἰ, γὰρ, τὸν αὐτὸν χώρον ἐκλείπων ἐμοὶ,

Ὅφιν τε πᾶσιν σπαργάνοις ὠπλίζετο,

Καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,

Θρόμβῳ δ' ἐμίξει αἵματος φίλον γάλα,

Ἡ δ' ἀμφιταρβῆς τῷδ' ἐπώμοξεν πάθει,

Δεῖ τοι νῦν, ὥς ἔθρεψεν ἑκπαγκοι τέρας,

Θανεῖν βιάως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ

Κτεινῶ νιν, ὥς τῷτερον ἐνέπει τόδε.

Τερασκόπον δὲ τῶνδ' ἐσ' αἰρῆμαι σέρι.

ΧΟ. Γένοιτο δ' ὕτως. Τάλλα δ' ἐξηγῶ φίλοις·

Τὺς δ' εἴ τι ποιεῖν, τὺς δὲ μή τι δρᾶν, λέγων.

ὍΡ. Ἀπλῶς ὁ μῦθος. Τῇδε μὲν εἰχεν ἔσω

Αἰνῶ δὲ κρύπτειν τὰςδε συνθήκας ἐμὰς·

Ὡς αἶν, δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,

Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ,

Θανόντες, ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,

Ἀναξ' Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδῆς, τὸ πρίν.

Ξίνω γὰρ οἰκῶς, παντελεῖ σάγην ἔχων,

CH. Adeo ut cum lacte grumum sanguinis educeret.

OR. Non utique inane est viri visum hoc.

CH. Illa vero in somnis exclamavit, territa.

Multae autem intrarunt, extinctae tenebris,

Lucernae, in aedes, dominae gratia.

Mittit vero postea haec funebria libamina,

Remedium fore sperans mala ablatum.

OR. Sed terrae supplico huic, et busto patris,

Ut somnium hoc a me perfectum reddatur.

Judico vero id congruenter se habere.

Si, enim, eundem mecum locum reliquit,

Serpensque fasciis omnibus armatus fuit,

Et arripuit mammillam quae me nutriit,

Grumo vero sanguinis miscuit charum lac;

Illa autem exterrita huic malo ingemuit;

Oportet igitur ipsam, quemadmodum enutrivit terri-
bile hoc monstrum,

Mori morte violenta: instar draconis vero ego

Ipsam interficiam, ut somnium hoc innuit.

De his vero prodigiorum interpretem te diligo.

CH. Ita sit. Caetera amicis ediffere;

Hos unum quid ut faciant, hos ne quid faciant, jubens.

OR. Brevis hic est sermo. Hanc quidem introire volo:

Hortor vero ut occultet haec mea consilia:

Ut, qui dolo interfecerint venerandum virum,

Dolo etiam capiantur in eodem laqueo,

Morituri, quomodo et Loxias prius effatus est,

Rex Apollo, vates non mendax.

Hospiti enim similis, perfectum habens sagum,

Veniam cum hoc viro, Pylade, ad aulae portas,
Et hospes, ac veluti hasta partus, aedium.
Utrique autem vocem emittemus Parnessidem,
Linguae Phocensis sonum imitantem.
Nec quidem janitorum quisquam laeto animo
Recipiet *nos*, domus enim ex malis insanit:
Manebimus hic, ut rem conjiciat quis,
Aedes praeteriens, et haec proferat;
Quid a janua supplicem arcetis,
Aegisthus si domi praesens scit?
Si igitur transiero limen januarum aulae,
Illumque in solio patris invenero,
Aut si, veniens postea, ad os
Loquetur, et in conspectum veniet, plane scias,
Priusquam ipse dicat Cujas est hospes?, mortuum
Sistam, celeri feriens ense.
Erinnys vero, quae a caede raro abest,
Immixti sanguinis ebibet tertium haustum.
Tu igitur, tu *Electra*, quae in domo sunt pulchre serva,
Ut bene parata haec eveniant.
Vos autem hortor linguam faventem ferre,
Silere, ubi oportebit, et opportuna loqui.
Hunc *Pyladem* caeterorum curam habere volo,
Gladiatoria certamina prospera mihi reddentem.

Ἦξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ', ἐφ' ἑρκείας πύλας,
 Πυλάδῃ, ξένος τε, καὶ δορυξένος, δόμων.
 Ἀμφω δὲ φωνὴν ἤσομεν Παρηγοσίδῃ,
 Γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμνέμεν.
 Καὶ δὴ θυρωρῶν ἕτις ἂν φαδρᾶ φρενὶ
 Δέξαιτ', ἐπειδὴ δαμονᾶ δόμος κακοῖς.
 Μεινῶμεν ἕτως, ὥς ἐπεικάζειν τινά,
 Δόμοις παρασεύχοντα, καὶ ταῦδ' ἐννέπειν.
 Τί δὴ πύλῃσι τὸν ἰκέτην ἀπεύγετε,
 Αἰγισθος εἶπερ οἶδεν, ἔνδημος παρών;
 Εἰ, δ', ἐν ἀμείψῳ βηλὸν ἑρκέειν πυλῶν,
 Κακῆϊνον ἐν θρόνοισιν εὐρήσω πατρός,
 Ἢ καὶ, μολῶν, ἔπειτά μοι κατὰ σῶμα
 Ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμὸς βαλεῖ,
 Πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
 Θήσω, ποδάκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
 Φόνου, δ' ἐριννύς, ἔχ' ὑπεσπανισμένη,
 Ἀκρατον αἷμα πῖεται, τρίτην πόσιν.
 Σὺ δ' ὦν, σὺ μὲν, φύλασσε τὰν οἴκῳ καλῶς,
 Ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίῃ τάδε.
 Ὑμῖν δ' ἐπαμῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν,
 Σιγαῖν θ', ὅπῃ δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.
 Τὰ δ' ἄλλα τὴνδε δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
 Ξιφηφόρες ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΟ. Πολλὰ μὲν γ' αἶψ' ἀντρέφει
 Δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχνη
 Πόντιαί τ' ἀγκάλας κνωδάλων
 Ἀνταίων βροτοῖσι
 Πλάθουσι βλαστῶσι καὶ σιδαίχμιοι
 Λαμπάδες σιδάμαροι
 Πτηνὰ τε, καὶ σιδωβά-
 μοι, καὶ νεμόντων
 Διγίδων φράσαι κύτον.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Ἄλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
 δρὸς φρόνημα τίς λέγει;
 Καὶ γυναῖκων φρεσὶν τλημόνων;
 Καὶ παιτόλμους
 Ἐρωτας, ἄτασι συνόμους, βροτῶν,
 Ζυζύγους θ' ὀμαυκίας;
 Θηλυκρατὴς, ἀπέρω-
 τος, ἔρως, παρὰ νῆα
 Κνωδάλων τὲ καὶ βροτῶν.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Ἴσω δ' ὅστις ἔχ' ὑποπτέρεις
 Φροντίσιν δαεῖς

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Multa quidem aër nutrit
 Horrenda et terribilia;
 Marinaeque ulnae animalia
 Adversa mortalibus [terram;
 Producent; nascuntur etiam mediae, *inter coelum et*
 Lampades excelsae;
 Volucresque, et pedestria *animalia*,
 Et ventosarum
 Procellarum iram considera.

ANTISTROPHE I.

Sed audacissimam viri
 Mentem quis animo concipiat?
 Et mulierum infeliciū?
 Et, in omnia audaces,
 Amores mortalium, noxis aequales,
 Conjugalesque cohabitationes?
 Mulieribus imperans,
 Amor, inamabilis, vincit
 Et bestias et homines.

STROPHE II.

Sciat quisquis non levibus
 Curis edoctus est

Qualem, liberorum perditrix,
 Misera Thestii filia, excogitavit,
 Comburentem quandam providentiam;
 Exurens filii *sui* cruentum
 Torrem aquaeveum, ex quo veniens
 A matre clamaverat,
 Et ejusdem mensurae, in diem
 A fato decretum, per totam vitam.

ANTISTROPHE II.

Sciat aliam quandam, vulgo jactatam, odisse,
 Sanguinolentam Scyllam;
 Quae, inimicorum gratia,
 Virum charum perdidit, Creticis
 Aureis monilibus
 Persuasa, donis Minois.
 Nisum immortali capillo
 Privavit, inconsulte,
 Impudens, spirantem in somnis.
 Invenit vero ipsum Mercurius.

STROPHE III.

Quoniam autem recordati sumus gravium
 Laborum, *reminiscamur*, inopportune vero, infelices
 Nuptias, aedibus abominandas,
 Foemineaeque animi consilia,
 Contra maritum bellicosum, [dum :
 Contra maritum, etiam hostibus formidandum et veren-

Τὰν, ἃ παυδολύμας
 Τάλανα Θεσιάς μῆσατο,
 Πυρδαῖ, τινα πρόοιαν,
 Κ' αἴθεσσα παυδὸς δαφονδῶν
 Δαλὸν ἤλικ', ἐπεὶ μολῶν
 Ματρώθεν κελάδησε,
 Σύμμετρόν τε διὰ βίν,
 Μοιρόκρατον ἐς ἡμαρ.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἄλλὰ δὴ τίν', ἐν λόγοις, συγῆν,
 Φοινίαν Σκύλλαν,
 Ἄτ', ἐχθρῶν ὕπαυ,
 Φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
 Χρυσεοδμήτοισιν ὄρμοις
 Πειθήσασα, δώροισι Μίνω.
 Νίσσον ἀθανάτας τριχὸς
 Νοσφίσασ', ἀπροβέλως
 Πνέονθ', ἃ κυτόφρων, ὕπνω.
 Κιχάγει δέ μιν Ἑρμῆς.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν ἀμειλίχων
 Πόνων, ἀκαίρως δέ, δυσφιλὲς γαμή-
 λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
 Γυναυκοβέλως τὲ μήτιδας φρινῶν,
 Ἐπ' ἀνδρὶ τευχεςφόρῳ,
 Ἐπ' ἀνδρὶ, δητοῖς ἐπικότῳ σέβας.

Τίων δ' ἀθήρμαντον ἐσίαν δόμων,
Γυταμκίαν ἄτολμον αἰχμάν·

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμμιον
Λόγῳ γοᾶται δὲ δῆπυθεν κατὰ-
πτυσόν· εἴκασι δέ τις
Τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι σήμασι
Θεοσυγήτῳ, δ', ἄχει,
Βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
Σέβει γ' ὅστις τὸ δυσφίλεις Θεοῖς·
Τί τῶνδ' ἐκ ἐνδίκως ἀγείρω;

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Δ'.

Τὸ δ', ἄγχι πλευμόνων, ξίφος,
Διανταίαν, ὄζυπενκίς, σῦταψ·
Διά, Δίκας.
Τὸ μὴ θέμις γ' ὅ
Λαῖξ πῖδον πατόμενον.
—Τὸ πᾶν Διὸς
Σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Δίκας δ' ἐρείδεται πνομήν·
Προσχαλκεύει δ' Αἴσα φασγανουργός·
Τέκνον δ' ἐπεί-
φέρει δώμασι
Αἰμάτων παλαμτέρων.

Ignem aedium non calefcentem,
Foemineam, minime audacem, hastam.

ANTISTROPHE III.

Malorum maxime verbis celebratur Lemnium;
Verum nimirum lugetur abominandum:
Comparet autem quis
Grave malum malis Lemniis.
Dolore enim, Deo odioso,
Mortalium genus inhonorum periit.
Colit enim nemo quod Diis invisum est:
Quid horum non recte colligo?

STROPHE IV.

Prope vero, per pulmones, gladius
Acutus Justitiae, ex adverso,
Transit.
Quod enim justum non est non
Pede terra calcata.
— Omnem Jovis
Majestatem transgressi sunt illicite.

ANTISTROPHE IV.

Justitiae radix firmatur.
Ferrum tundit Fatum, gladios fabricans:
Infert aedibus
Filium
Sanguinum antiquiorum.

Punit scelus

Tandem inclyta profundae mentis Erinnyes.

OR. Puer, puer, audi sonum portarum aulae.

Quis intus? o puer; iterum quis, o puer, in domo?

Hac tertia vice famulum domorum voco,

Utrum hospitibus comis est Aegisthus.

FA. Recte; audio: cujas est hospes? unde?

OR. Annuncia dominis aedium,

Ad quos venio, et novos fero rumores.

At festina, quoniam noctis currus properat

Tenebricosus, jam tempus vero ut viatores demittant

Anchoram in aedibus hospites excipientibus,

Exeat aliqua aedium praefecta [magis.

Mulier, loci domina: virum autem *exire* decorum

Pudor enim, in dictis haud obscuris,

Verba addit: audacter vir alloquitur

Virum, et observat manifestum signum.

CL. Hospites, dicatis si qua re opus est: adsunt enim

Qualia has aedes decent,

Et calida lavacra, et laborum oblectamenta,

Lectus, iustorumque oculorum praesentia. [rit,

Si quid aliud, vero, agere oportet quod consilium requi-

Virorum hoc est opus, quibus communicabimus.

OR. Hospes quidem Daulienfis sum, e Phocensibus:

Proficiscentem, indutum proprio sago,

Argos, cum divertissem,

Τίνοι μῦθος

Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων ἐρινύς.

ΎΑΜΒΟΙ.

ὍΡ. Παῖ, παῖ, θύρας ἄκυσσον ἐρκείας κτύπον.

Τίς ἔνδον; ὦ παῖ· παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;

Τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,

Εἴπερ φιλόξενός ἐσιν Αἰγίσθε βία.

ΟΙ. Εἴεν ἀκύν' ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;

ὍΡ. Ἀγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,

Πρὸς ὕπερ ἤκω, καὶ φέρω καγνὲς λόγους.

Τάχυνε δ', ὥς καὶ νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται

Σκοτεινὸν, ὦρα δ' ἐμπόρους μεθίεναι

Ἀγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.

Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος

Γυνή, τόπαρχος· ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον.

Αἰδῶς γάρ, ἐν λεχθεῖσιν, ἔκ ἐπαργέμενος

Λόγους τίθησιν· εἴπε θαρσύνσας ἀνὴρ

Πρὸς ἄνδρα, κασσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.

ΚΛ. Ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴτι δαί· πάρεσι γ'

Ὅποῖά περ δόμοισιν τοῖςδ' ἐπεικότα,

Καὶ θερμὰ λυτρά, καὶ πόνων θελκτήρια,

Στρωμνὴ, δικαίων τ' ὀμμάτων παρυσία.

Εἰ, δ', ἄλλο πράττειν δεῖ τι βελιώτερον,

Ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

ὍΡ. Ξένος μὲν εἰμι Δαυλιεύς, ἐκ Φωκίων·

Στείχοντα δ', αὐτόφορτον οἰκεία σάγη,

Ἐς Ἄργος, ὥς περ δεῦρ' ἀπεξύγην πόδας,

Ἀγνῶς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ,
 Ἐξισορήσας, ἢ σαφηνίσας ὁδόν,
 Στρόφιος ὁ Φωκεύς, πεινθόμεν' ἔν' ἐν λόγῳ·
 “ Ἐπεὶ περ ἄλλως, ὦ ξείν', εἰς Ἄργος κίεις,
 “ Πρὸς τὴν τικόντα, παιδίκως μιμημέναι,
 “ Τελθιῶτ' Ὀρέην εἰπὲ' μηδαμῶς λάθῃ.
 “ Εἴτ' ἔν' κομίζεν δόξα νικήσει φίλων,
 “ Εἴτ' ἔν' μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν, αἰεὶ ξένον,
 “ Θάπτειν, ἑφ' ἐμας τάςδε πορθύμευσον πάλη.
 “ Νῦν δ' ἄλκιρος χαλκίῳ πλεωρόματα
 “ Σποδὸν κέκλυθεν ἀνδρὲς, εὖ κεκλαυμένοι.
 Τόσαυτ' ἀκύσας, εἶπεν· εἰ δὲ τυγχάνω
 Τοῖς κυρίοισι ἢ προσήκουσιν λέγων
 Οὐκ οἶδα· τὸν τικόντα δ' εἰκὸς εἶδεναι.
 ἭΛ. Οἱ γὰρ κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὥς πορθύμεθα.
 Ὡς δὲ πάλαι γε τῶνδε δωμαίων ἀρὰ,
 Ὡς πόλλ' ἐπαπᾶς, κακ' ἐποδῶν εὖ κείμενα,
 Τόξοις, πρὸς ὧθεν εὐσκόποις, χειρὸς μένη,
 Φίλων ἀποφίλοις μετὰ τὴν παναθλίαν.
 Καὶ νῦν Ὀρέης—ἦν γὰρ εὐδύλως ἔχων,
 Ἐξω κομίζων ὀλεθρίῳ πηλῷ πόδα,—
 Νῦν δ', ἥ περ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
 Ἰατρὸς ἐλπίς ἦν, παρῶσαν ἐγγράφει.
 ὈΡ. Ἐγὼ μὲν ἔν' ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι,
 Κεδνῶν ἑκατὶ πραγμάτων, ἃν ἤθελον
 Γνωστὸς γενέσθαι, ἢ ξενωθῆναι· τί δ'
 Ξένῳ ξένοισιν ἐστὶν εὐμενέστερον;
 Πρὸς δυσσεβείας ἢ ἐμοὶ τὰδ' ἐν φρεσὶ.

Ignotus ignoto mihi dixit vir, obviam factus,
Quaerens a me quo tenderem, et indicans viam,
Strophius Phocensis, hoc enim in confabulatione didici;

"Siquidem, o hospes, ad Argos proficisceris,

"Parentibus, omnino recordatus,

"Mortuum Orestem narra: ne obliviscere.

"Sive igitur ea opinio amicorum vincet, ut revehatur,

"Sed ut inquilina, in aeternum hospes,

"Sepeliatur, eorum mandata trans mitte:

"Nunc enim latera urnae abenaecae

"Cinerem operiunt viri, memento deplorati."

Haec sicut audiui, enarraui: utrum vero

Dominos et affines alloquor

Nescio; attamen parentem nosse oportuit.

EL. Hei mihi! hic quasi contra scopulum navigamus.

O ineluctabilis harum aedium imprecatio,

Ut multa inspicias! etiam a longe res bene positas,

Arcubus bene-collimantibus, subjugans,

Amicis me miserrimam privasti!

Et nunc Orestes—bene enim sibi consuluerat,

Extra lutum lethale pedem ferens;—

Spem, quae in aedibus laetitia summae

Nutrix fuit, praesentem, in quaestionem adducit.

OR. Ego quidem hospitibus adeo beatis,

Bonorum causa negotiorum, volui

Inrotescere, et hospitio excipi: quid enim

Hospiti hospites benigniores facio?

Impium hoc mihi reputabatur in animo,

Tale negotium amicis non explicare,
Collaudantem, et hospitio exceptum.

CL. Non consequeris quicquam minus te dignum,
Neque minus fueris domui charus.

Alius similiter venisset idem narraturus.

Sed jam tempus est ut hospites, diurno labore, confecti,
Longi itineris, fruantur rebus commodis.

Duc ipsum in aedium cubicula virilia, ad hospites ac-
cipiendos apta,

Pedissequas etiam hosce, et itineris comites;

Ibique consequantur quae in aedibus commoda sunt:

Consulo tibi haec agere, tanquam eorum famulo.

Nos autem isthaec aedium dominis

Communicabimusque, et, amicis non destituti,

Consilium super hac calamitate capiemus.

CH. Siet, charae famulae aedium,

Aliquando oris

Robur ostendemus pro Oreste.

O terra veneranda, et venerandus collis

Sepulchri, qui nunc super navium rectorem,

Corpus regium, jaces,

Nunc audi; nunc opem fer:

Nunc tempus instat quo suada fallax [Mercurius;

Auxilietur; et in certamen una descendat terrestris

Et, nocturnus, in hisce dirigat

Certaminibus gladiatorii.

Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ κατανῶσαι φίλοις,
 Καταγέσαντα, καὶ κατεξενωμένον.
 ΚΛ. Οὐτόν κυρήσεις μῆλον ἀξίως σέθεν,
 Οὐδ' ἥσπον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
 Ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελῶν.
 Ἄλλ' ἔσθ' ὁ καμρὸς, ἡμερεύοντας, ξένος,
 Μακρᾶς κειλεύθῃ, τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
 Ἀγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένος δόμων,
 Ὅπισθόπυς δὲ τέσδε, καὶ ξυτεμπόρος.
 Κάκει κυρῶντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
 Αἰνῶ δὲ πρᾶσθαι ὡς ὑπευθύνῳ τὰδε.
 Ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατῦσι δωμάτων
 Κοινώσομεν τε, καὶ ὑσπανίζοντες φίλων,
 Βυλευσόμεσθα τῆςδε συμφορᾶς πέρι.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Εἶεν, φίλας δμῶίδες οἴκων,
 Πότε δὴ σομάτων
 Δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέτη.
 Ὡ πότνια χθών, καὶ πότνι' ἀκτὴ
 Χώματος, ἥ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
 Σώματι κῆσαι, τῷ βασιλείῳ,
 Νῦν ἐπάκησον, νῦν ἐπάρηζον.
 Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθῶ δολία
 Ξυγκαταβῆναι, χθόνιον δ' Ἑρμῆν,
 Καί, τὸν νύχιον, τοῖςδ' ἐφοδεῦσαι
 Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

ΤΑΜΒΟΙ.

'ΟΙ. 'Εοικεν αὐτῷ ὁ ζῆνος ταύχων καλῶν
 Τροφὸν δ' Ὀρέτη πίνδ' ἀγῶν καλαυμένην.
 Ποῖ δὲ πατὴρ, Γοῖασι, δαυμάτων αὐδίας,
 Λύπη δ' ἀμωβίας ἐς σοὶ ἐνέμφορος.
 ΤΡ. Αἴγυιαν ἢ πρατῦσα τὴν ζῆνος καλῶν
 Ὅπως τάχιστα ἀναγνῶν, ὡς σαφέστερον,
 Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρῶν, τὴν καὶ γὰρ ἔχων φάτιν,
 Ἐλθὼν, σὺ θητὰς τήδε· ὡς μὲν οἰμέτας
 Θέτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ἀμωμάτων γέρας,
 Κεύθουσ', ἐπ' ἔργα διαπτερογυμνασίου. Κακῶς
 Κεῖν, δόμοις δὲ ποτὶς παγκυμνῶν, ἔχει,
 Φήμης ὑφ' ἧς ἡγεμεναι αἱ ζῆνοι τοῦτος.
 Ἦ δὲ κλύων ἐκείνος εὐφραίνει νόον,
 Εὐτ' αἶν σὺ θητὰς μῦθον.—Ω τάλαν' ἐγώ
 Ὡς μοι τὰ μὲν παλαῖα, σιγῆσι φασμένα,
 Ἀλγὴν, δύσοισα, τοῖς δ' ἐν Ἀτρείω δόμοις
 Τυχόντ', ἐμὴν ἡλγυνεν ἐν πέτραις φρόνας.
 Ἀλλ' ὅτι πῶ τοιοῦτος πῆμα ἀπέσχεσθαι
 Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημῶσα ἦτορ καὶ κακὰ
 Φίλον δ' Ὀρέτην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τρέφει,
 Ὅν' ἐξέθρεψα, μητρόθεν ἀνατρεφείη,
 Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίαν καλεωμένηται
 Καὶ πολλὰ ἔμοχθηρ', ἀνοφάνη' ἐμοὶ
 Τλάσῃ· τὸ μὴ φραγῆν γὰρ, ὡς πέραι βροτῶν,
 Τρέφειν ἀνάγκη—ὥς γὰρ ὅτι;—πρῶτον φρενός.
 Οὐ γάρ τι φρενὶ παῖς, ἔτ' ὢν ἐν σπαραγαῖς,

FA. Videtur hic hospes malum attulisse aedibus;
 Hanc vero Nutricem Orestis silentem video.
 Quo calcas, Gyliffa, aediam fores?
 Dolor qui te comitatur sine mercede est.
 Nu. Domina, quæ hospites excipit, Aegisthum vocare
 Quam citissime jussit, ut apertius,
 Vir a viro, hunc nuper-allatum remorem,
 Adveniens, audiat: coram famulis quidem
 Posuit risum sub tristibus oculis;
 Occultans, ob rem peractam. Bene
 Illi, aedibus vero hisce infelicissime, accidit,
 Ob hanc famam quam clare nunciarunt hospites.
 Certe ille audiens animo lætabitur:
 Laete interroget de historia.—O miseram me!
 Quam mihi antiqua, permixta,
 Dolores non ferendi, in his Atrei aedibus,
 Mentem mihi in pectore moestam reddiderunt!
 Nunquam tamen talem jacturam sustinui:
 Caetera enim mala patienter exhausti:
 Verum charum Orestem, meae animae exercitationem,
 Quem, a matre excipiens, enutrivì,
 Et e nocturnis sublatae vocis jussis
 Et multa et fastidiosa, inutilia mihi [pecus,
 Quæ sustinui: quod enim non sapit, tanquam brutum
 Educare necesse—quomodo enim non?—prudenti
 Non enim satur puer, adhuc in fasciis, [modo:

Seu fames, five sitis, aut urinandi libido [est,
 Urgeat: tenera vero alvus liberorum horum contenta
 Vates existens. Saepe vero, *existimo*,
 Errans pueri fascias nitidas reddidi.
 Lotrix nutrixque eundem habuistis finem.
 Ego vero, duplex hoc officium
 Curans, Orestem excepi *ad enutriendum patri*.
 Verum nunc mortuum esse audio misera.
 Vado autem ad virum harum perniciem
 Aedium, qui lubenter hos sermones audiet.
 CH. Quomodo igitur jubet eum venire instructum?
 NU. Quomodo, inquam? dic rursus, ut certius sciam.
 CH. Utrum cum satellitibus, aut solum?
 NU. Adducere jubet hastatos affeclas.
 CH. Tu ne haec indices huic a domino in viso;
 Sed ipsum venire, ut absque timore audiat,
 Quam citissime, jube, laeto animo.
 Nuncii enim animo occultum rectum statues.
 NU. Certe bene velle videris modo nunciatis.
 CH. Sed, si Jupiter aliquando mutationem malorum
 dederit.
 NU. — Et quo pacto? Orestes, spes domus, periit.
 CH. Nondum: haec falsus vates resciscat. [ta?
 NU. Quid dicis? numquid nosti quid praeter jam dic-
 CH. Ito, nuncia; fac tibi imperata.
 Diis curae sint ea quorum curam suscipiunt.
 NU. Vado; tuisque obaudiam verbis.
 Verum eveniat auspicato, Deorum munere.

Ἦ λιμός, ἢ δίψη τίς, ἢ λιψυρία
 Ἐχ' ἰέα δὲ νηδύς, αὐτάρκης, τέκνων,
 Τύτων πρόμαντις ἦσα. Πολλὰ δ' οἶομαι
 Ψευθεῖσα, παῖδος σπαργάνων φαδρύντρια.
 Γναφεὺς τροφεὺς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
 Ἐγὼ, διπλᾶς, δέ, τάδε χειρωναξίας
 Ἐχ' ὅς, Ὀρέσῃν ἐξεδεξάμην πατρί.
 Τεθνηκότος δὲ νῦν τάλανα πεύθομαι.
 Στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
 Οἴκων, θέλων δὲ τῶνδε πεύσετα λόγων.
 ΧΟ. Πῶς ἔν κελεύει γιν' μολεῖν ἐσαλμένον;
 ΤΡ. Ἦ πῶς; λέγ' αὖθις, ὥς μάθω σαφέστερον.
 ΧΟ. Εἰ ζὺν λοχίταε, εἴτε ἢ μονοσιβῆ;
 ΤΡ. Ἄγειν κελεύει δορυφόρος ὁπάοντας.
 ΧΟ. Μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότη σύγῃ,
 Ἄλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὥς ἀδειμάντως κλύῃ,
 Ἄνωχθ', ὅσον τάχιστα, γαθήσῃ φρενί.
 Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὀρθώσῃ φρενί.
 ΤΡ. Ἄλλ' ἢ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις.
 ΧΟ. Ἄλλ', εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσῃ ποτέ.....
 ΤΡ. —Καί πῶς; Ὀρέσῃς, ἐλπίς, οἴχεται, δόμων.
 ΧΟ. Οὐπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίῃ τάδε.
 ΤΡ. Τί φής; ἔχεις τι τῶν κελεγμένων δίχα;
 ΧΟ. Ἀγγελ' ἴσα· πρᾶσσε τὰ πεσαλμένα·
 Μέλει θεοῖσιν ὥνπερ ἂν μέλη πέρῃ.
 ΤΡ. Ἄλλ' εἰμι, ἢ τοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
 Γέωτο δ' ὥς ἄριστα, σὺν θεῶν δόσει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Νῦν παρατυμένη μοι, πάτερ,
 Ζεῦ, Θεῶν ὀλυμπίων,
 Δὸς τύχας· τυχεῖν δέ μοι κυρίως
 Τὰ σώφροσιν εὖ μαχομένοις ἰδεῖν
 Διαδικάσαι πᾶν ἔπος.
 Ἐλακον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσεις.
 Ἐ, ἔ· πρὸ δὲ δι' ἁθρῶν,
 Τῶν ἔσω μελάρων, ὦ Ζεῦ, θές.
 Ἐπεὶ, μιν μέγαν ἄρας,
 Δίδυμα & τριπλᾶ
 Παλίμποйна θέλων ἀμείψει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλον σωλον εὐ-
 νιν, ζυγέιντ' ἐν ἄρματι
 Πημάτων, ἐν δρόμῳ, προστιθείς
 Μέτρον. Τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμόν
 Τῦτ' ἰδεῖν δάπεδον,
 Ἀγομένων πημάτων ὄρεγμα;
 Οἳ τ' ἔσωθε δωμάτων
 Πλυταγαθῇ μυχὸν νομίζετε,
 Κλύετε, σύμφρονες θεοί.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

CH. Nunc supplicanti mihi, Jupiter
 Pater Deorum caelestium,
 Concede sortem faustam; ut consequar, convenienter
 Modestis recte postulantibus, videre te
 Dijudicantem rem totam.
 Dixi, o Jupiter: tu autem eum *Orestem* serves.
 Eheu! eheu! ante inimicos vero,
 Intra interiora cubicula, eum colloces.
 Quoniam, si eum magnum feceris,
 Duplicem et triplicem
 Remunerationem *illis* libens retribuet.

ANTISTROPHE.

Amici viri pullum orbem,
 Junctum currui
 Damnorum, in cursu adhibe
 Moderamen. Quis *det* salvo *temone*
 Hoc videre solum,
 Finitorum malorum desiderium?
 Quique interiorum aedium
 Divitem recessum administratis,
 Audite, benevoli Dii.

Agite, olim venditorum
Solvite sanguinem recenti vindicta.

MONOSTROPHICA.

Vetus caedes non amplius in aedibus pariat,
Hoc feliciter interfecto.
O qui magnum habitas profundi os, prospere
Concedas *Orestis* iterum aspicere domum viri *Aga-*
Et libere [memnonis,
Et splendide videre charis
Oculis obscuras
Latebras. Opituletur vero iuste
Filius *Maiae* faventissimus,
Factum prosperum concedens.
Multa etiam alia revelabit,
Occulta. Captu, vero, difficile verbum proferens,
Noctem et tenebras ante oculos praefert;
Interdiu etiam nihil manifestior.
Et tunc quidem divitias
Aedium liberas,
Foemineum, intensum,
Simul stridulum dolorum
Cantum dimitemus
Urbi. Quae autem feliciter eveniunt,
Meum, meum hoc erit lucrum :
Vindicta vero longe abest ab amicis.
Tu autem confide, cum advenerit

Ἄγετε, τῶν πάλας πεπραγμένων
 Λύσασθ' αἶμα πρὸς φάτοις δίκαις.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Γέρων φόρος μηκέτ' ἐν δόμοις τίκοι,
 Τόδε καλῶς κτάμενον. ὦ
 Μέγα ναίων εὐόμιον, εὖ
 Δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς,
 Καί νιν ἐλευθερίως
 Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φίλοις
 Ὀμμασι δροφεράς
 Καλύπτρας. Ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως
 Πᾶς ὁ Μάας ἐπιφορώτατος,
 Πρᾶξιν ὕριαν θέλων.
 Πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρῆζων,
 Κρυπτά. Ἄσκοπον, δ', ἔπος λέγων,
 Νύκτα πρὸ τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
 Καθ' ἡμέραν δ' ὕδεν ἐμφανέστερος.
 Καί τότε δὴ πλῆτον
 Δωμάτων λυτήριον,
 Θῆλυν ὕριοςάταν
 Ὀμῦ κρεκτὸν γοή-
 των νόμον μεθήσομεν
 Πόλερ τὰ δ' εὖ,
 Ἐμὸν, ἐμὸν κέρδος αἰέζεται τόδε·
 Ἄτα δ' ἀποσατεῖ φίλων.
 Σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἦκη

Μέρος ἔργων,
 Ἐπαύσας πατρὸς ἔργω,
 Θρούσα
 Πρὸς σὲ τέκνον πατρὸς αὐδᾶν,
 Καὶ περαινῶν ἐπίμομφον ἄταν,
 Περσέως τέ ἐν φρεσὶ
 Καρδίαν σχέθων,
 Τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν,
 Τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσων
 Χάριτος ὀργὰς λυπρὰς, ἔνδοθεν
 Φοιῖαν ἄταν τιθεῖς,
 Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλύς μόρῃ.

IAMBOL.

ἌΙ. Ἦκω μὲν ἔκ ἀκλήτος, ἀλλ' ὑπάγγελος
 Νέαν φάτιν δὲ πυνθόμαι λέγειν τινὰς
 Ξένος μολόντας ὑδάμῳς ἐφίμερον,
 Μόρον δ' Ὀρέε, Καὶ τόδ' ἀμφέρεν δόμοις
 Γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσαγὲς φόνος
 Τῷ προσθεν, ἐλκαίνοντι καὶ διδηγμένῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἀληθὴ καὶ βλέποντα δοξάσω;
 Ἦ πρὸς γυναῖκων δειματῦμενοι λόγοι
 Πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
 Τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;
 ἈΓ. Ἦκυσάμεν μὲν, σιωπᾶν δὲ τῶν ξένων
 Ἔσω παρελθών. Οὐδὲν ἀγγέλων σθένος
 Ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πυνθίσθαι πέρι.

Pars operis,
 Inclamans facinus in patrem,
 Ingemifcenti
 Ad te, fili, matris vocem;
 Et perforce quaerulam vindictam;
 Perfeique in animo
 Cor retine;
 Iis, autem, et qui sub terra sunt benevoli,
 Et qui superius, reddens
 Pro gratia tristes iras, intus
 Fatalem vindictam cohibens,
 Authorem vero necis interime.

[pellatus:

AE. Venio quidem non invocatus, sed a nuncio com-
 Novum rumorem vero audio quosdam
 Hospites adventantes ferre, minime optandum,
 Mortem Orestis. Hoc spargere in aedibus
 Fiet onus terribili caedi
 Priori, ulceratae et mordenti.
 Quomodo haec vera et visa existimem?
 An potius a mulieribus ex timore concepti rumores hi
 Sublimes exfiliunt, morituri statim?
 Quid ex his potes manifesto eloqui?
 NU. Audivimus quidem: tu autem hospites interroga
 Intus profectus. Non enim adeo valent nuncii
 Ac si vir ipse de his interroget.

AE. Videre et inquirere volo ex nuncio,
Utrum ipse morienti prope astitit,
Aut ab obscura fama edoctus refert.
Nequaquam mentem decipiet oculatam.

CH. Jupiter, Jupiter, quid dicam, unde incipiam,
Haec orans et ingemiscens?
Ob benevolentiam vero
Quomodo quae dico perficiam?
Nunc enim futurae sunt, pollutae,
Acies securium homines-domantium,
Aut omnino afferre Agamemnoniae
Domui interitum in perpetuum;
Aut ignem et lucem tedarum in libertatem
Magistratusque populum regentes.
Habebit patrum amplas divitias.
In tale certamen, solus existens observator,
Cum duobus futurus est divus Orestes
Venire. Sit vero in victoriam.

AE. Hei! hei! Otototoi!

CH. Age; age potius;

Quomodo habet? quomodo imperant aedibus?

Procul hinc stemus, re jam absoluta,
Ut videamur horum insontes malorum

ΑΙ. Ἴδεῖν ἐλέγξαί τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
 Εἴτ' αὐτὸς ἦν θήσκοντος ἐγγύθεν παρῶν,
 Εἴτ' ἐξ ἁμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθῶν·
 Οὗτοι φρένα κλέψαισι ὠματωμένην.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι,
 Ταῦδ' ἐπενχομένη, καπιθαλάς;
 Ὑπὸ δ' εὐνοίας
 Πῶς ἴσον εἶπῶς ἀνύσωμαι;
 Νῦν γὰρ μέλλουσι, μινανθεῖσαι,
 Πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαίκτην,
 Ἥ πάντῃ θήσιν Ἀγαμεμνονίων
 Οἴκων ὀλεθρον διὰ πάντος,
 Ἥ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
 Δαίτων, ἀρχάς τε πολιωνόμους.
 Ἐξεῖ πατέρων μέγαν ὄλβον.
 Τοιάνδε πάλιν, μόνος ὢν ἔφεδρος,
 Διοτοῖς μέλλει θεοῖσι Ὀρέσῃς
 Ἀψεν. Εἴη δ' ἐπὶ νίκη.
 ΑΙ. Ἐ, ἔ. Ὅτοτοτοῖ.
 ΧΟ. Ἐα, ἔα μάλα·
 Πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;

ἸΑΜΒΟΙ.

Ἀποσθῶμεν, πρᾶγματος τελευμένη·
 Ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀνάγνια κακῶν

Εἶναι μάχης γὰρ δὴ κεκῦρωται τέλος.
 Οἱ. Οἴμοι πάν' οἴμοι διαπύου τελευμέν, οἴμοι
 Οἴμοι μάλ' αὖθις, ἐν τρίτοις προσφθέγματος.
 Αἰγισθος ἔν' ἐστ' ἐστίν. Ἀλλ' ἀνοίξατε
 Ὅπως τάχιστα, ἢ γυναικείας σύλας
 Μοχλοῖς χαλᾷτε, ἢ μάλ' ἡβῶντος δὲ δει,
 Οὐχ ὥς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένω, τί γάρ;
 Ἴν' ἱν'. Κωφοῖς αὐτῷ, ἢ καθεύδουσιν μάτην
 Ἀκραυτά βαλῶ. Ποῖ Κλυταμνήστρα; τί δρᾷ;
 Ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυρῷ σέλας
 Αὐχὴν πεσεῖσθαι, πρὸς δίκην πεπληγμένης.
 ΚΛ. Τί δ' ἐστὶ χρῆμα; Τίτα βοὴν ἴσης δόμοις;
 Οἱ. Τὸν ζῶντα καίνειν τὸς τεθνηκότας λόγῳ.
 ΚΛ. Οἶ γὰρ. Ξυνῆκα τῦπος ἐξ αἰνιγμάτων.
 Δόλοισι δόλῳ μὲν ὥς περ ἔν' ἐκτέκαμεν.
 Δοίη τις ἀνδρόκμητα σέλεκεν ὥς τάχος.
 Εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα.
 Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τῶνδ' ἀφικόμεν κακῷ.
 ΟΡ. Σὲ ἢ ματεύω, τῶνδ' δ' ἀρκύντως ἔχει.
 ΚΛ. Οἶ γὰρ. Τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγισθὸν βία.
 ΟΡ. Φίλεις τὸν ἄνδρα; τοῖ γὰρ ἐν ταυτῷ τάφῳ
 Κεῖσθαι. Θανόντα δ' ὅτι μὴ προδῶς ποτέ.
 ΚΛ. Ἐπίσχες, ὦ πάτερ, τόνδε δ' αἰδέσθαι τέκνον
 Μασὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ, βρίζων ἄμα,
 Οὐλοῖσιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
 ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδισθῶ κταεῖν;
 ΠΥ. Πῦ δαί τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα,
 Τὰ στυθόχρηστα; σισὰ δ' εὐορκώματα;

Esse: pugnae enim constitutus est terminus.

FA. Hei mihi valde! hei mihi domino interempto!

Hei mihi etiam iterum, tertio alloquio!

Aegisthus non est amplius. Verum aperite

Quam citissime, et muliebres fores

Vectibus laxate: etiam valde robusto opus est,

Non ut opem ferat interfecto: ut quid enim?

Heu! heu! surdis vociferor, et dormientibus frustra

Irrita loquor. Ubi est Clytemnestra? quid facit?

Videtur enim ipsius cervix prope sub novaculae acie

Cadere, vindicta percussae. [bus!

CL. Quid rei est? Quem clamorem excitas in aedi-

FA. Vivum interfecere mortui fama.

CL. Hei mihi! Intellexi dictum, etiam ex aenigmate.

Dolo interficimur quemadmodum interfecimus.

Det aliquis securim homines-perdentem citissime;

Sciamus utrum vincimus, aut vincimur.

Ad hoc enim malum processi.

OR. Et te quaero: ille quod satis est habet.

CL. Hei mihi! Cecidisti, dilectissime Aegisthe.

OR. Virum diligis? in eodem igitur sepulchro

Jacebis. Mortuum non unquam prodes.

CL. Inhibe *manum*, o fili, hanc vero reverere, fili,

Mammam, ad quam saepius, dormituriens simul,

Gingivis emulxisti nutritivum lac.

OR. Pylade, quid faciam? matrem interficere timebo?

PR. Ubi igitur reliqua Apollinis oracula,

Delphis edita? et fida juramenta?

Omnes prius hostes quam Deos existimes.

OR. Judico te vicisse, et admones me recte.

Sequere: juxta hunc ipsum interficere te volo:

Hunc enim, dum viveret, praetulisti patri.

Moriens huic condormi; quoniam diligis

Virum hunc, eum autem quem oportuit dilexisse odisti.

CL. Ego nutrivisti te; nunc autem senescere velim.

OR. Quae patrem interfecisti, una mecum habitabis?

CL. Fatum horum, o fili, author est.

OR. Et hanc igitur fatum paravit mortem.

CL. Nihilne vereris maternas diras, fili? [tunium.

OR. Eadem, enim, quae peperisti me, projecisti in infor-

CL. Nonne emisisti te ad aedes amicas?

OR. Dupliciter venditus sum, libero patre natus.

CL. Ubi tandem pretium quod vicissim accepi?

OR. Pudet hoc tibi aperte impropere. [absentiam.

CL. Ne pudeat, sed dic similiter et patris tui vanam

OR. Ne incuses laborantem, intus sedens.

CL. Grave est mulieribus a viro arceri, fili.

OR. Nutrit autem viri labor sedentes intus.

CL. Interfecturus videris, o fili, matrem.

OR. Tu te ipsum, non ego, interficies.

CL. Vide sis, cave matris iratas canes.

OR. Patris vero quomodo effugiam, negligens haec?

CL. Videor lamentari viva ad sepulchrum frustra.

OR. Patris enim fatum hanc tibi decernit mortem.

CL. Hei mihi quae pariens hunc serpentem enutrivisti!

Revera vates fuit iste in somnis timor.

Ἄπαντας ἐχθρὺς τῶν θεῶν ἡγῶ πλεόν.
 ὍΡ. Κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραγνῆς μοι καλῶς.
 Ἔπῃ· πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάζαι θέλω.
 Καὶ ζῶντα γὰρ νιν κρείσσον ἡγήσω πατρός·
 Τέτῳ θανῦσα συγκαθέυδ'· ἐπεὶ φιλεῖς
 Τὸν ἄνδρα τέτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν συγείς.
 ΚΛ. Ἐγὼ σ' ἐθρέψα, νῦν δὲ γηράναι θέλω.
 ὍΡ. Πατροκτοῦσα γὰρ ζυνοικήσεις ἐμοί;
 ΚΛ. Ἡ μοῖρα τέτων, ὦ τέκνον, παραγτία.
 ὍΡ. Καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
 ΚΛ. Οὐδὲν σεβίζῃ γενεθλίας ἀράς, τέκνον;
 ὍΡ. Τεκῦσα, γάρ, μ', ἐρρίψας ἐς τὸ δυσυχές.
 ΚΛ. Οὗτοι σ' ἀπέρριψ' εἰς δόμους δορυζέεντες;
 ὍΡ. Διχῶς ἐπράθην, ὣν ἐλευθέρῃ πατρός.
 ΚΛ. Πῦ δὴθ' ὁ τιμὸς ὄντιν' ἀντεδεξάμην;
 ὍΡ. Αἰσχύνομαί σοι τέτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.
 ΚΛ. Μὴ, ἄλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρός τε σὺ μάτας.
 ὍΡ. Μὴ "λεγχέ τὸν ποινῆν, ἔσω καθημένῃ.
 ΚΛ. Ἄλγος γυναξίν ἀνδρὸς εἶργεσθαι, τέκνον.
 ὍΡ. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.
 ΚΛ. Κτενῆν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.
 ὍΡ. Σὺ τοι σεαυτὴν, ἢ ἐγὼ, κατακτενεῖς.
 ΚΛ. Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.
 ὍΡ. Τὰς τε πατρός δὲ πῶς φύγω, παρὲς τὰδε;
 ΚΛ. Ἐοικα θρηνῆν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.
 ὍΡ. Πατρός γὰρ αἶσα τόνδε σ' ὀρίζει μόρον.
 ΚΛ. Οἷ γὰρ τεκῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
 Ἡ κάρτα μάντις οὐζ' ὀνειράτων φόβος.

’ΟΡ. Κάρες γ’ ὄν εἰ χρῆν ἢ τὸ μὴ χρεὼν πάθει.

ΧΟ. Στένωμεν ὅν ἢ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.

’Επεί, δέ, πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε

Τλήμων ’Ορέτης, τῶν ὅμως αἰρέμεθα,

’Οφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πείσῃν.

’Ε Π Ω, Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

’Εμολε μὲν δίκαια Πριαμίδας χρόνῳ,

Βαρύδικος ποινά.

’Εμολε δ’ ἐς δόμον τὸν ’Αγαμέμνονος

Διπλῆς λείων, διπλῆς Ἄρης.

’Ελακε δ’ ἐς τὸ πᾶν

’Ο πυθοχρήσας φυγὰς.

Θεόθεν, δέ, φραδαῖσιν ὠρμημένος,

’Επολολυζάτω δισποσύνων δόμων,

’Αναφυγὰς κακῶν, ἢ κτεάνων τριβὰς,

’Υπὸ δυσὶν μισαῶροιν,

Δυσοίμῃ τύχας.

’Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

’Εμολε δ’ ὅ μιν κρυπταδὶν μάχας

Δολιόφρων ποινά.

’Εθιγε δὲ μάχα χερὸς ἐτήτυμος

Διὸς κύρα, — Δίκαιον δέ νιν

Προσαγορεύομεν,

OR. Interfecisti quem non oportuit; patere ergo quae
non oportuit. [cem.]

CH. Lugeamus igitur etiam horum calamitatem dupli-
At, quoniam multorum sanguinum ad fastigium venit
Miser Orestes, hoc tamen optamus,
Ut oculus domus non omnino extinctus cadat.

E P O D I C A.

S T R O P H E.

Tandem quidem advenit vindicta Priamidis,
Gravis poena.
Venit autem in domum Agamemnonis
Duplex leo, duplex Mars.
Pervenit ad summum
Oraculo admonitus exul.
Divinis consiliis excitatus,
Exclamet domus causa occupatae,
Refugii malorum, et possessionum pernicii,
Sub duorum inquinatorum
Infelici fortuna.

A N T I S T R O P H E.

Advenit vero illi cui cordi fuit occulta pugna
Dolosa pugna.
Tetigit vero gladium manu vera
Jovis filia, — Justitiam autem eam
Appellamus,

Mortales qui sumus, recte:—
 Exitialem spirans adversus hostes iram:
 Per quam Loxias Parnassius,
 Magnum inhabitans recessum in terrae margine,
 Inhospitalem, sine fraude dolosam,
 Tandem laesam,
 Persequitur.

E P O D U S.

Firmiter statuit Deus non
 Opitulari malis.
 Par est coeleste imperium revereri,
 Ad lucem videndam: praeterea ablatum illi fuit
 Magnum aedium fraenum.
 Diu existimavi domi
 Quod, humi prostratus, in perpetuum jaceres.
 Fortasse vero omnia perficiens tempus mutabit
 Vestibula aedium, quando a domo
 Scelus omne expulerit purgamentis
 Quod expellendum est. Fortuna autem
 Fausto situ
 Omnia videre et audire cupientibus
 Aedium incolis
 Rursus cadet. Adest tempus lucem videndi.

Βροτοὶ τυχοῖντες, καλῶς —

Ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·

Τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παριάσιος,

Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθην,

Ἄζειν, ἀδόλως δολίαν,

Βλαπτομέναν ἐν χρόνοις,

Θῆσαν, ἐποίχεται.

Ἐ Π Ὡ Δ Ο Σ.

Κρατῆται' ὥς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ

Ἵπυργεῖν κακοῖς.

Ἄξιον δ' ἄραν' ἔχον ἀρχὰν σέβειν,

Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν μέγαν τ' ἀφηρέθην

Ψάλιον οἴκων.

Ἄναγε μὰν δόμοις, πολὺν ἄγαν χρόνον,

Χαμαπετῇ σε κῆσθ' αἰεὶ·

Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται

Πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἐσίας

Μῦσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς

Ἄπαν ἐλατήριον. Τύχα

Δ' εὐπρόσωπῳ κοίτα

Τὸ πᾶν ἰδεῖν, ἀκῦσαι, θρεομένοις.

Μετοικοδόμων

Πεσύνται πάλιν, παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

ΤΑΜΒΟΙ.

ΟΡ. Ἴδεσθε χώρας τὴν διπλὴν τυραννίδα,
 Πατροκτόνους, τὴν δαμάτων πορθήτορας.
 Σιμνοὶ μὲν ἦσαν, ἐν θρόνοις τότε ἡμεῖοι,
 Φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθῃ
 Πάρεσιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πισώμασι.
 Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίως πατρί,
 Καὶ ξυνθανεῖσθαι καὶ ταῦτ' εὐόρκως ἔχει.
 Ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
 Τὰ μηχανήμα, δισμὴν ἀθλίῳ πατρί,
 Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
 Ἐκτείναντ' αὐτόν, καὶ κύκλῳ παρατάδον,
 Στέγατρον ἀνδρῶν δείξαν, ὡς ἴδοι πατὴρ
 —Οὐχ ἔμδος, ἀλλ' ὁ, πάντ' ἐποπτεύων τάδε, —
 Ἥλιος ἀναγὰ μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.
 Ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτὲ
 Ὡς τότε ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μέρος
 Τὸν μητρός. — Αἰγίσθῃ γὰρ ἔλεγω μέρος
 Ἐχει γὰρ ἀσχυντήρος, ὡς νόμῳ, δίκῃ. —
 Ἦτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷτ' ἐμήσατο τύγος,
 Ἐξ ἧς τέκνων ἦνευχ' ὑπὸ ζώνῃ βάρος,
 Φίλον τίως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.
 Τί σοι δοκεῖ; μύραμνά γ' ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
 Σήπειν θίγναι ἂν ἄλλοι, καὶ δεδηγμένον,
 Τόλμης ἑκατὶ καδίκῃν φρονήματος.
 Τί νιν προρείπω, καὶ τύχῃ μάλ' εὐτομῶν;
 Ἀγρευμα θηρὸς, ἢ κερῶ ποδεδυτον

OR. Videte regionis duplicem tyrannidem,
 Patris *mei* interfectores, aedium eversores.
 Venerandi quidem erant, in thronis sedentes,
 Amantesque etiam nunc, ut conjicere affectus
 Licet, et manet confirmatum juramentum.
 Una jurarunt nefarie in mortem patris, [oere.
 Unaque mori: etiam haec secundum juramentum eve-
 Videte denuo, horum auditores malorum,
 Artificium, vinculum misero patri,
 Compedesque manuum et pedum pares.
 Extendite, et, circum-circa stantes,
 Integumentum virorum ostendite, ut videat pater
 — Non meus, sed, qui omnia haec inspectat, —
 Sol impia matris meae opera:
 Ut aliquando adsit mihi testis in judicio
 Quod juste perpetravi hanc necem
 Matris, — Aegisthi enim non memoro necem:
 Habet enim adulteri, ut par est, poenam: —
 Quae in virum hoc concepit odium,
 A quo liberorum onus sub zona sustinuit,
 Dilectum pridem, nunc vero hostile, ut apparet, malum.
 Quid tibi videtur? myraena seu vipera fuit,
 Quae tactu alium putrefacit, non morsum,
 Audaciae causa et injusti animi.
 Quid modo appellarem, quamvis disertus forem?
 Capturam ferae, aut mortui pedibus involutum

Loculi tegumentum; rete igitur est.
 Reticulum appelles, et ad ligandos pedes vestes.
 Talem possideat vir fallax,
 Hospites fallens, et pecuniae indigam
 Vitam instituens: hoc, qui, dolo,
 Multos interficiens, multa cruento animo volvat.
 Talis mihi uxor in domo
 Ne sit: moriar potius Deorum arbitrio sine liberis.

CH. Hei! hei! tristia opera!
 Horrenda morte interemptus es.
 Hei, hei! manenti dolor augefcit.

Fecit, aut non fecit; testis autem mihi est
 Vestis haec, quam tinxit Aegisthi ensis.
 Caedis vero tinctura post tempus diutinum conjicitur,
 Varios colores vestis corrumpens.
 Nunc ipsum laudo; nunc desleo astans,
 Et parricidam vestem hanc alloquens.
 Lugeo quidem opera, et affectum, et totum genus,
 Non expetenda habens hujus victoriae inquinamenta.

Nemo hominum vitam innocuam
 Omnino impunitus permutabit.
 Ad laborem autem hic statim, ille vero *tandem* veniet.

Δρύτης κατασκήνωμα· δίκτυον μὲν ἔν.
 Ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδισῆρας σέπλιν.
 Τοῖσδε τὸν ἂν κτήσαστο φιλήτης ἀνὴρ,
 Ξένων ἀπαλόλημα, κάργυροσερῇ
 Βίον νομίζων· τῷ δέ, τ', ἂν δολώματι,
 Πολλὰς ἀναρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
 Τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
 Γένοιτ'· ὁλοίμην πρὸς θεὸν ἐκ θεῶν ἅπασι.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Αἶ· αἶ μελέων ἔργων
 Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
 Ε· ἔ· μίμνῃσι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ἸΑΜΒΟΙ.

Ἐδρασεν, ἢ ὕκ' ἔδρασε· μαρτυρεῖ δέ μοι
 Φᾶρος τόδ', ὥς ἔβαψεν Αἰγίσθον ξίφος.
 Φόνος δὲ κηκίς ξὺν χρόνῳ ζυμβάλλεται,
 Πολλὰς βαφὰς φθείρυσσα τῷ σοικίλματος.
 Νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμῶζω παρῶν,
 Πατροκτόνον θ' ὕφασμα πρὸς φωνῶν τόδε.
 Ἀλγῶ μὲν ἔργα, καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
 Ἀζηλα νίκας τῆς δ' ἔχων μιάσματα.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οὗτις μερόπων ἀσινῇ βίοντον
 Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται·
 Ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει.

ΠΑΜΒΟΙ.

ὍΡ. Ἄλλος γ' ἂν εἶδῃ, τὴν δ' ἄρ' οἷδ' ὅπῃ τελεῖ,
 Ὡς περ ζὺν ἵπποις ἠνιοσφόρῳ δρόμῳ
 Ἐξωτέρῳ φέρουσι καὶ νικῶμενοι
 Φρένες δὺσαρκτοῖς πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος,
 Ἄδαν ἑτοιμος, ἢ δ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
 Ἔως, δ', ἔτ' ἔμφρων εἰμι, κηρύσσω φίλοις,
 Κτανεῖν τέ φημι μητέρ' ἢ κ' ἄνευ δίκης,
 Πατροκτόνον μῖασμα, καὶ θεῶν εὐγος
 Καὶ φίλτρα τόλμης τῆςδε πλειστηρίζομαι
 Τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοί,
 Πράξαντι μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
 Εἶναι, παρὲντι δ' ἢ κ' ἐρῶ τῇ ζημίᾳ.
 Τόξῳ καὶ ὅττις σπημάτων προσίξεται.
 Καὶ νῦν ὁράτε μ', ὡς, παροικευσμένος
 Ζὺν τῷδε θαλλῷ, καὶ εἶπαι, προσέξομαι
 Μισόμφαλόν θ' ἄδρυμα Λοξίᾳ σέειδον,
 Πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
 Φεύγειν τόδ' αἶμα κοινὸν ὃδ' ἐφ' ἑσταν
 Ἄλλην τραπίσθαι Λοξίας ἐφίετο.
 Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργεῖες λέγω
 Καὶ μαρτυρεῖν μοι, λῶς ἐποραύνθη κακά.
 Ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆςδε γῆς ἀπόξενος,
 Ζῶν καὶ τεθνηκώς, τὰςδε κληδόνας λιπών.
 Ἄλλ', εὔτε πρᾶξας, μὴδ' ἐπιζευχθῇ σόμα
 Φῆμαι πονηραί, μὴδ' ἐπιγλωσσῶ κακά
 Ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργεῖην πόλιν,

OR. Viderit alius, ego novi quo res recidet,
 Sicut cum equis auriga extra cursum.
Ita ferunt enim victum
 Animi contumaces: in animo vero est timor,
 Et captare paratus, et subilire ira.
 Modo, autem, dum mentis compos sum, praedico amicis,
 Et dico me interfecisse matrem non injuria;
 Parricidam scelestam, et Deorum odium:
 Et philtrea hujus audaciae jacto
 Pythium vatem Apollinem, qui oraculo edidit mihi,
 Haec agenti, extra malum crimen fore;
 Recusanti vero non memoro qualem mulctam:
 Arcu enim nemo damna *illa* attinget.
 Et nunc aspiciate me, quomodo, instructus
 Hoc oleae ramo, et corona, adibo
 Apollinis solium, in umbilico orbis positum,
 Et ignis lucem dictam immortalem, [ad domum
 Ad fugiendum hunc sanguinem communem: neque
 Aliam divertere Apollo permisit.
 Hoc tempore velim, omnes Argivi mihi
 Ut testes sint, *quod* populus effugit mala.
 Ego vero errabundus, ab hac terra exul,
 Vivus mortuusque, haec oracula linquens.
 Sed, cum bene fecerim, neque firmetur os
 Famae malae, neque convicia feram,
 Liberans totam Argivam urbem,

Duorum draconum facile abscindens caput.

—Ah ! ah ! famulae mulieres, hae Gorgonum similes
Pullatae, et implicatae

Plurimis serpentibus. Non diutius manebo ego.

CH. Quae te phantasiae, hominum charissime patri,
Exagitant? Siste: ne valde timeas, victor.

OR. Non sunt mihi phantasiae horum malorum.

Certo enim hae sunt matris iratae canes.

CH. Recens sanguis adhuc in manibus est:

Hinc perturbatio tibi in animum cadit.

OR. Rex Apollo, hae augentur quidem numero,

Et ex oculis distillant sanguinem odiosum.

CH. Intus purgatio est. Apollinem cum attigeris,

Liberum te ab his malis faciet.

OR. Vos quidem has non videtis, ego autem video:

Exagitor vero, et diutius non manebo.

CH. Verum fortunatus sis, et qui te inspecat Deus

Libens custodiat in periculosis calamitatibus.

Haec quidem aedibus Regiis

Tertia tempestas

Spirante vento procelloso adfecta est.

Primum quidem liberis mortem inferentes

Dolores miserique Thyestae:

Secundo viri regia caedes.

In latrina vero caesus periit Achivorum

Imperator.

Δυσὶν δ' αὖτε τὸν ἐν πετῶς τεμὼν κῆρα.

— Α. ἄ. Διωαὶ γυναικες, αἶδε Γοργόνων δίκη
Φαωχίτωνες, ἣ πεπλεκταιημένα
Πυκνοῖς δράκυσιν. Οὐκ ἔτ' ἂν μείναμ' ἐγώ.

ΧΟ. Τίνες σὲ δόξα, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
Στροβύσιν; Ἰσχε' μὴ φοβῆ, νικῶν πολὺ.

ΟΡ. Οὐκ εἰσὶ δόξα τῶνδε πημάτων ἐμοί.

Σαφῶς γὰρ αἶδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.

ΧΟ. Ποταμῖον γὰρ αἷμα σοι χεροῖν ἔτι
Ἐκ τῶνδε τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πιτιεῖ.

ΟΡ. Ἀναξ' Ἀπολλον, αἶδε πλεθύνει δὴ,
Καὶ ὁμμάτων γάρυσιν αἷμα δυσφίλης.

ΧΟ. Εἴσω καθαρμός. Λοξίν, δέ, πρὸς θίγων,
Ἐλευθέρων σε τῶνδε σημάτων κτίσει.

ΟΡ. Ὑμεῖς μὲν ἔχ' ὁρᾶτε τάςδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ
Ἐλαύνομαι δέ, κ' ἔκ' ἔτ' ἂν μείναμ' ἐγώ.

ΧΟ. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων
Θεὸς φυλάσσοι καρήϊοις ἐν συμφοραῖς.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὅδε τοι μελάρθοις τοῖς βασιλείοις

Τρίτος αὖ χειμὼν

Πνέσας γονίας ἐτελέσθη.

Παιδόμοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν

Μόχθοι τάλανές τε Θυέες·

Δεύτερον ἀνδρὸς βασιλεια πάθη·

Λυτρεδάϊκτος δ' ὦλετ' Ἀχαιῶν

Πολέμαρχος ἀνὴρ.

Νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ·

Ἦ μέρος εἶπω;

Ποῖ δῆτα κραεῖ, ποῖ καταλήξει

Μετακοιμηθῆν μένος ἄτης;

Τ Ε Λ Ο Σ.

Nunc vero tertius advenit fospitator;
Aut fatum dicam?
Ubi finiet, ubi definet,
Recumbens vindictae robur?

F I N I S.